

KURT BRAND

Titan volá SOS

Knihovnička Perry Rhodan 42

Přeložil Jaroslav Kuřák

Na křižníku GANYMED běžel countdown.

Jeho gigantický korpus se tyčil k nebi a připomínal středověkou věž. Byl dlouhý přes osm set metrů a do šířky měl dvě stě metrů.

X minus čtyřicet.

Hektický neklid odezněl a posádka se soustředila na kontrolu automaticky řízených přístrojů. Čekal ji start. Start k letu zpět na Zemi.

Zatím nad nimi ještě zářilo slunce Voga, obr s patnácti planetami, dosud stáli na kosmodromu v Tagnoru, hlavním městě planety Zalit, na čtvrté oběžnici slunce Voga, která patřila k arkonidskému Impériu.

GANYMED však nebyl arkonidskou lodí a nepatřil do zdejšího hvězdného seskupení, označovaného jako M 13. Jeho domovem byla Země.

X minus dvacet od startu do Terranie!

M 13 bylo kulovité seskupení více než jednoho milionu sluncí, vzdálené od Země třicet dva tisíce světelných let.

X minus deset.

Lodi velel plukovník Freyt. Letěl k *Zemi*, aby se po opětovném startu do M 13 pokusil spolu s Perrym Rhodanem pohnout se zdejšími miliony sluncí.

Přišla poslední vteřina před startem. Velký panoramatický obraz jim zprostředkovával pohled na kosmodrom v Tagnoru. Stály tu stovky lodí, ale Freyt viděl jenom jednu: TITAN. Opět se v něm probudil pocit neskonalé úcty před obrovskou létající koulí o průměru půldruhého kilometru. Největší a nejnebezpečnější loď Mléčné dráhy...

X minus nula

Křižník GANYMED se odlepil a antigrav jej pomalu zvedal vzhůru.

Avšak za okamžik se jej chopily síly pohonných agregátů a kosmická loď vystřelila do nebe jako projektil. Stále více zrychlovala a zmenšovala se. Pak zmizela na nebi nad Zalitém.

•^A ^

„A jsou pryč," poznamenal Bull a uvelebil se v křesle velínu TITANU.

GANYMED už nebylo vidět.

Reginald Bull, zvaný Bully, si propletl prsty za zátylkem a protáhl se. Byl s nynější situací spokojen. GANYMED se řítí k transitmému bodu, aby se několika hyperskoky v nulovém čase přiblížil k mateřské sluneční soustavě. Tam už na něj čekalo tisíc vyškolených mužů posádky, určené pro TITAN. Tito muži se třásli zvědavostí. Nejraději by už stáli na palubě největší lodi Galaxie.

V tomto superkřižníku si zmíněný zrzavý, ježatý Reginald Bull, nejlepší přítel Perryho Rhodana, nyní zívá.

Otočil se k pilotnímu křeslu na Perryho. Na muže, v jehož

rukou ležel osud Země a celé Galaxie. Pána Země, který byl na nejlepší cestě stát se pánem celého vesmíru. Ne však kvůli sobě, nýbrž kvůli Zemi a Galaxii, i

„Říkal jsi něco, Bully?" zeptal se Rhodan a vážně se na přítele zahleděl.

„Jen jsem si dovolil ohlásit, že GANYMED odfrčel." „Zajímavé, Bully, nicméně neaktuální. Plukovník Freyt má? na lodi kompenzátor strukturálních otřesů, my ne. On může) odfrčet, jak říkáš, protože ho žádné přístroje nezaměří. My! tento aparát zatím nemáme, takže nemůžeme frčet za ním, ale. bylo by to lákavé, že?"

Bull zpozorněl. Podle jeho názoru byl TITAN superlod'. Ve velínu byl tak nabitý přístroji, že jeden člověk ani zdaleka nestačil sledovat všechny kontrolky. Bylo tu tolik místností, že se na jednotlivých palubách dalo jen zběžně orientovat, a i to jen díky pravidelným cvičením.

V této nepřehledné zmrštině si Perry něčeho všiml.

„Co se děje?" zavrčel Bull.

„Panoramatický sektor beta, čárka, osm, Bully!"

Za Rhodanem stál Arkonidan Crest, který díky osudu létal už třináct let po boku Perryho Rhodana, stejně jako krásná Arkonidanka Thora.

„Kosmický lodě," pokoušel se Bull odpovědět co nejznučeněji, ale pošilhával přitom k Perrymu. Ten se usmíval. Znal tloušťku příliš dobře.

„Kde zůstává vyhodnocení?" To promluvil šéf. Přísně a nesmlouvavě.

Hodnoty zaměřených lodí přicházely.

Perry Rhodan a Bull si vyměnili pohledy. „Centrální počítač na Arkonu nás sice uznal, ale pořád nás zpovzdálí sleduje."

„Je to počítač, pouhý stroj, Perry," namítal starý Arkonidan. „Stroj není člověk. Nezná pojem pozemské věrnosti."

Perry se však pousmál.¹

„Díky za kompliment, Creste, ale myslíte to až příliš dobře. Tak věrní zase nejsme, a pokud počítač posílá lodě, aby zaměřily transici GANYMEDU, nebudu se na něj proto zlobit. Mezi skutečnými přáteli neexistují žádná tajemství a tento fakt si počítačový Regent na Arkonu přece jen asi uvědomuje. Bude se sám sebe -ptát, proč utajujeme polohu mateřské planety a logickým závěrem jeho úvah bude, že to s pomocí jeho arkonidskému Impériu asi nemyslíme zase tak vážně.“

„Ale vy to přece myslíte vážně?“ odvětil trochu otřeseně Crest.

„Ano,“ odpověděl mu Perry s čistým svědomím, „ještě ani na vteřinu jsem se toho plánu nevzdal. Země se jednou stane centrem arkonidské říše!“

Vtom se v reproduktoru opět ozval hlas jednoho ze zaměřovačů: „GANYMED, transice provedena podle známých hodnot. Strukturální kompenzátor nepoužit. Přijali jsme zprávu. Předávám do spojové centrály!“

V okamžiku měl Rhodan text, odvyílaný z paluby GANYMEDU: „Pro šéfa! Tři neznámé kosmické lodě v kurzu proti GANYMEDU! Hodnoty měření -jsou to lodě Arkonu. Konec. Plukovník Freyt.“

„Takže?“ otočil se Rhodan na Oresta.

Crest se tvářil překvapeně.

„Vaše domněnka sedí, Perry. Pán arkonidské říše, ten stroj, vám nedůvěřuje.“

„A bude nám nedůvěřovat ještě víc, až mu jeho tři lodě ohlásí, že GANYMED po prvním skoku ztratily. Creste, já bych se teď nerad hádal s počítačem. Chytřejší ustoupí - do té doby, než se Freyt vrátí s posádkou pro TITAN. Pak bych si s ním znovu promluvil, dříve však ne. Proto taky opustíme Tagnor. Souhlasíš, Bully?“

Zrzek se mezitím zamyšleně rozhlížel po velínu a sentiment

tálně vzpomínal na starý dobrý STARDUST II, jehož ovládnutí bylo ve srovnání s tímhle kolosem hračkou.

„Bully!“ zvolal Perry znovu, „ptám se tě, jestli souhlasíš, abychom odfrčeli!“

„Jistě, že souhlasím, ale neptej se mě, proč se mi nelíbí ten kout vesmíru, kam chceš zalézt. Nevím proč, ale prostě se mi nelíbí.“

^ A ^

Z okamžitého „odfrčení“ TITANU nakonec nebylo nic. Tisíce drobností, které trápily obyvatele Zalitu, Rhodana zdržely ještě dalších pět dní.

O Zarltu Demesorovi, diktátorském vládci, který chtěl ovládnout Impérium a který přitom ztratil život, už nikdo nemluvil, nicméně hlavním tématem dne nadále zůstaly nehumanoidní medúzovité bytosti, takzvaní Mooffové, kteří svými sugestivními a telepatickými schopnostmi sloužili jednak zrádnému vládci, ale vskrytu i někomu mnohem mocnějšímu. Neznámému, který se držel v pozadí událostí a po jehož stopě chtěl Rhodan jít.

Bullovi však byla odpověď na tuto otázku zcela jasná: „Kdo jinej by to mohl bejt než Skokani! Ty kosmický cikáni! To oni naordinovali Mooffům, aby dostali Zarltu Demesora tam, kde ho chtěli mít! Hele, Perry, ty tři Mooffové, který jsme vzali na palubu - jsou pro nás nebezpečný?“

„Ty jsi snad na palubě TITANU viděl někdy něco, co by pro nás nebylo stoprocentně bezpečné?“

Bull se pobaveně zašklebil.

Pak se konečně věnovali startu.

•^ A ^

„Transice za dvanáct minut!" hlásil palubní počítač TITANU, sotva opustili atmosféru planety Zalit.

Křižník se řítí hvězdným seskupením rychlostí 0,8 světla. Panoramatické obrazovky zprostředkovávaly pohled na fascinující obraz nepředstavitelně krásného vesmírného světa, ale na palubě TITANU nebyvalo mnoho času na romantiku. Od zaměřovačů přicházely další výsledky.

Transice byly hlášeny jako na běžícím pásu, okolním prostorem neustále křižovaly jiné lodě.

Vtom Rhodan zaklel.

Zjistil, že se přímo proti nim blíží dvě lodě imperiálního typu. To, co se pak stalo, nebylo naprogramováno.

Bleskurychle přepojil na ruční řízení. Palubní počítač rázem přestal loď vést.

„Počkej, ty jeden zvědavý arkonidský počítači," zašeptal si Rhodan a posunul jednu z páček. TITAN přidal, absorbéry přetížení zavyly o oktávu výše.

Najednou Rhodan postrádal distanční údaje. Zdvořile o ně požádal u zaměřovačů.

V reproduktoru kdosi zalapal po dechu a pak odpověděl: „Vzdálenost tři sta deset tisíc kilometrů!"

„Díky," odpověděl Rhodan, „a protože zaměření během krátkého času třikrát po sobě nepracovalo tak, jak by mělo, ve vhodném času zařadíme na denní program další cvičení. Věřte, že v životě existují situace, kdy skutečně záleží na tom, jak dobře každý z nás plní své úkoly!"

Imperiální křižníky se mezitím přiblížily.

Bull si zlostně odfrkl.

Oči Perryho Rhodana zářily. Rhodan se na počítačovou nedůvěru nezlobil. Koneckonců TITAN přece původně ukradli a teprve později jim jej Regent zapůjčil. Stalo se tak díky logickým úvahám, protože počítač nedisponuje emocemi, podobnými těm lidským.

„Co to děláš?" naklonil se Bull.

„Jenom se kontroloji. Palubní počítač funguje dál, i když není zapojen do řízení. Stáli jsme těsně před první transicí. Chci se podívat, jak rychle se vypořádá s mými zásahy."

Bull se zhluboka nadechl. I Thora a Crest byli překvapeni.

Thora, bývalá kapitánka arkonidského křižníku, který ztroskotal na Měsíci, položila Perrymu ruku na rameno.

Rhodanem to trhlo a zvedl hlavu.

„Ano?" zeptal se.

„To, co požadujete po palubním počítači, překračuje jeho možnosti.

Po transici by musel dostat nový program a..."

Zbytek však obstaral počítač.

Z reproduktorů se pronikavě ozvalo: „X minus sedmnáct... X minus osm... X minus jedna... X minus nula..."

Všichni přítomní vyhledali své křeslo.

X minus nula ještě slyšeli. Pak se dostavila táhlá bolest v zátylku, před očima se jim všechno rozmazalo a TITAN se rozplynul - všechna jeho hmota, každý život, všechna energie.

Normální prostor se vyprázdnil.

Oba křižníky těsně za TITANEM zaznamenaly otřes prostoru, způsobený transicí gigantické koule.

^ A ^

„Ted' už by to mohlo stačit," zavrčel Bull a přimhouřil oči. Podrbal se na hlavě a zatnul zuby.

TITAN právě vyšel ze čtvrté krátké transice. Perry a Bull byli prvními, kdo se z ní probrali.

„Uvidíme," odpověděl Rhodan.

Pak čekali hlášení zaměřovačů.

„Zaměřili jsme jen pět transic, šéfe!" zvolal hrdě důstojník od přístrojů. „Ve vzdálenosti osmi a čtrnácti světelných vteřin!"

„Diky!“ odpověděl Rhodan a vypnul spojení.
„Člověče!“ řekl Bull a zavrtěl hlavou. „Tam teda ale byl provoz! To by mě zajímalo, kolik tam vlastně lítalo lodí.“

„Před třinácti lety více než tři miliony, Bully,“ odpověděla Thora.

„Tři miliony...,“ hlesl Bull.

Panebože, pomyslel si Rhodan. Arkonidané mají tři miliony lodí a stejně nechávají své Impérium hnít! Zaniká všechno, co jejich předci vytvořili! Tři miliony kosmických lodí!

„No a?“ řekl však nahlas.

Nemyslel to nijak povýšeně, ale jemu se podařilo přelstít počítač, posléze s ním navázat kontakt a získat svolení k volnému pobytu v arkonidské říši. Jediným omezením bylo, že ho počítač hodlal mít stále pod kontrolou.

„Už žádné transice!“ přikázal Rhodan. Slyšeli ho všichni na lodi.

Byl přesvědčen, že poslední transici už jeho hlídači nezaměřili.

„Nastavte programový cyklus Thatrel!“

Bull vedle Perryho zamumlal: „Prozrad' mi přece, proč mám tak divnej pocit kolem žaludku, když na tenhle Thatrel jen pomyslím. Co říkáš, Perry? Kdo ti vlastně doporučil právě tuhle soustavu?“

„Ty to nevíš. Bully? Přece Thora!“

„To slyším poprvé. No, Thora koneckonců asi musí vědět, co dělá. Jak vlastně budeme daleko od Arkonu, až se tam dostaneme?“

„Čtyřicet sedm světelných let! Ale to všechno přece musíš vědět.

Bully! Byl jsi přece u toho, když jsme ve vesmírném atlasu hledali a zjišťovali polohu soustavy Thatrel. Bully, co to s tebou je?“

„Nic, Perry, jenom mám pořád divnej pocit, když na tuhle soustavu pomyslím.“

„Možná bys mohl udělat něco pro své nervy," odvětil ostře Perry Rhodan.

„Pane!" hlásil se druhý důstojník, zodpovídající za palubní počítač a informatiku, „program soustavy Thatrel běží. Loď letí v novém kurzu."

Třičtvrtinovou rychlostí světla se TITAN řítí k bezvýznamné soustavě. Kolem malého, slabého červeného slunce obíhaly čtyři planety. Podle atlasu byl druhý svět obydlen, ale údajně tam žilo zdegenerované obyvatelstvo.

Na to Perry Rhodan myslel.

Arkonidané byli zdegenerovaní, jak potom asi mohli vypadat obyvatelé planety Honur, když je sami Arkonidané označili jako zdegenerované?

Perry Rhodan sledoval vesmírný prostor před sebou, držel vypočítaný kurz a stále více se vzdaloval obvyklým trasám, používaným arkonidskými křižníky.

Nikdo z posádky TITANU se Rhodanovým obavám neposmíval. Všichni věděli, že jejich šéf není přítelem náhody, a že se jí pokud možno vždy snaží jít z cesty.

Kolem jedenácté přišel konečně rozkaz letět přímo k soustavě Thatrel.

TITAN se proti ní vyřítí téměř rychlostí světla.

O třináct hodin později se soustava objevila na obrazovkách.

„Páni...," řekl spektrální analytik, když změřil hodnoty tamějšího malého slunce a předal je Rhodanovi.

Ten je pak porovnal s údaji v arkonidském hvězdném atlasu.

Kolem něj postávali Bull, Crest a Thora.

„Proč tam musíme přistát, Perry, když nás tam nic netáhne? Proč nejdříve všechny ty kontroly? Podívej se do galaktický knihy letovejch kurzů... Jo, něco takovýho taky existuje. Sem žádná trasa nevede!"

„To je pro nás právě to nejlepší," odvětil Perry. „Zapomínáš, že nás na Zalitu pořád sledovalo nejméně sto Regentových

strážců? Proti Zaliteranům nic nemám, ale po revoluci se stali až příliš poslušnými sluhý centrálního počítače... Bez strukturálního kompenzátoru jsme nemožní. Vypočítají si každou naši transici, nebo musíme podstoupit podobné zátěže, jako právě teď. My si tady pěkně v klidu a tiše zabudujeme na loď strukturální kompenzátor, a pak se můžeme vrátit. Koneckonců chci mít pro počítač v rukávu nějaký ten trumf!" „A na ty jeho tři miliony lodí jsi pomyslel?" namítal Bull. „Jistěže, milý příteli," odpověděl Rhodan a podezřele se přitom usmíval.

„Já nevím," kroutil Bull hlavou. „Fakt nevím. Tahle sluneční soustava mi prostě nesedí."

^ A ^

Honor, druhá planeta soustavy Thatrel, byla suchým světem, který se na obrazovkách TITANU právě zjevoval ve vši své ošklivosti.

„Kde mají města?" zeptal se John Marshall, nejlepší Rhodanův telepat a od prvních dnů Třetí moci jeho věrný přítel.

„Na Honoru žádná města nejsou," odpověděl Rhodan. „Je to svět, na kterém nic není. Ani ložisko rud, které by se mohlo vytěžit. Na takový svět každý rád a rychle zapomene."

Ani klimatické podmínky tam nestály za nic, jak prozrazovaly obrazovky. Nad planetou zuřily písečné bouře. Z vesmírného pohledu to vypadalo, jako by hořela, a jako by byla obalena hustým kouřem.

Když se loď přiblížila k povrchu, jedna z bouří pomalu ustupovala a uvolňovala pohled na jakési pohoří. Ale stejně jako okolí, vypadaly i hory bezútěšně.

„Hele, přece jenom je tam nějaká řeka!" vyhrkl Bull a ukázal na namodralou pásku, končící v malém jezeru těsně pod horami.

TITAN stále klesal k Honuru. Míjel hřebeny hor, až se dostal k rovině, pokryté něčím, co mělo bledězelenou barvu.

„Kdybychom tak teď měli TITAN plně obsazený," přál si Rhodan a myslel přitom na palubu číslo 17, kde byla velká botanická laboratoř, ale zatím docela prázdná.

„Co to může být, to zelené?" zeptal se Crest a obrátil se přitom na Thoru.

Zarazil se, zapomněl, nač se ptal, a zahleděl se na ni ostřeji.

„Nemůže to být les?"

„O, jako Rocky Mountains," vyhrkl Bull a prozradil přitom, že je rozeným Američanem. Otřásl se při představě, že by musel do tak ošklivého šedozeleného lesa jít.

Na obzoru se pak vynořily další řeky. Všechny končily v malých jezerech. Nikde se však neobjevil žádný oceán. Honur byl suchý svět, jeden jediný nepřívětivý kontinent.

Pomalů se vynořovala noční strana a tma decentně přikrývala ošklivost povrchu.

„No jo," znovu se ozval Bull, „pořád lepší, než transítovat do vesmíru bitvy! Přesto ale nemám rád tyhle pouštní vejce."

Planeta Honur tak dostala druhé jméno.

^ ^ ^

Rhodanovo rozhodnutí přistát na planetě už po prvním obletu diktovala obava, aby je při dalším obletu někdo náhodně nezaměřil. Pak by se centrální počítač na Arkonu brzy dozvěděl, kam se TITAN schoval. Bull zaúpěl, když viděl, jak se ta pustina blíží. Dokonce ani Perry se nemohl ubránit nepříjemnému pocitu, ale znovu se věnoval myšlenkám na svou novou loď. Co všechno dokáže, až bude mít úplnou posádku? Řídil ji přitom docela sám. Chtěl se s ní co nejdříve seznámit, jako tenkrát, když byl prvních pár dní na palubě STARDUST II.

Bull se na něj šklebil z křesla druhého pilota. Věděl, co jeho přítel cítí. i Netrvalo dlouho a na panelu zablikaly kontrolky. TITAN měl kontakt se zemí. Přistál.

Plukovník Freyt, velitel lodi GANYMED, seděl v Terranii proti svému příteli plukovníku Kleinovi. Zadíval se na hlášení, které mu Klein mlčky podával.

„Kleine," řekl a odstrčil hromadu papírů stranou, „co se to u nás na Zemi děje? Za těchto okolností nemůžeme cestu na Honur nikdy stihnout! K čertu, proč dodavatelé nepracují rychleji?"

Plukovník Klein, Rhodanův zástupce za Zemi, zavrtěl hlavou. „Freyte, vy jste mi tady toho navykládal o průmyslové planetě Arkon III tolik, že jste přitom asi docela zapomněl, jaké podmínky máme na Zemi. Považte - strukturální kompenzátor je vynálezem galaktických obchodníků. A naučit se ho vyrábět znamená, že musíme celé továrny přebudovat a vybavit je zcela novými přístroji! Něco takového nejde udělat ze dne na den. Tady nejsme na Arkonu tři!"

„Kleine, to všechno není nic platné. Nedá se prostě nic dělat. V poslední zprávě Rhodanovi jsem udal termín, kdy přiletím, a v tom termínu prostě musím na Honuru být! Já ten vnitřní neklid prostě nevydržím."

„Vždyť Rhodan má přece téměř zázračnou loď...", namítal Klein. „Musí vydržet."

Ale Freyt vedl svou.

„Kleine, člověče! Nedívejte se na svět růžovými brýlemi! Ano, Rhodanova loď je gigant, ale arkonidská říše taky není zrovna mateřská školka!"

„Kde zůstala vaše logika, Freyte?“ bránil se Klein. „Co se Rhodanovi může na Honuru stát? Nic! A koneckonců má svých sedm set mužů na palubě. Kdo jiný než on nám přece už tolikrát předvedl, jak dokáže ovládat lodě i s minimálním obsazením? Jestli dokončíme strukturální kompenzátor o pár dní později, nic se přece neděje.“

Freyt zabubnoval prsty o stolní desku: „Mluvíte moc hezky, Kleine. Myslíte to dobře, ale tím mě neuklidníte. Rhodan už možná na Honuru není. Kdo ví? A co bude dělat bez kompenzátoru? Každá arkonidská loď ho snadno zaměří. A nezapomínejte na Skokany! A na Mooffy!“

„O těch jste mi zatím moc neřekl,“ namítal Klein a pokoušel se Freyta odlákat od tématu.

Ten vstal, zahleděl se z okna na světla Terranie a začal: „Mooffové... tyhle bytosti jsou další galaktickou hádankou...“

^^^

Ve vzdálenosti 32 000 světelných let řekl Perry Rhodan Crestovi totéž: „Mooffové jsou a zůstávají hádankou, ne snad jen proto, že existují, ale protože dokázali celou jednu planetu dostat pod svůj sugestivní vliv. A přitom tu je rozpor - Mooffové jsou hlupáci! Někdy mám dojem, že jsou úplně nezralí... A poslední věc - Kdo poslal Mooffy na Zarltu? Kdo, Creste?“

Crest a Thora patřili jako jedni z mála k nejvyšším vrstvám arkonidské společnosti a nepodlehli přitom letargii a dekadenci, která vedla k zániku říše.

„Bully říkal,“ usmíval se Crest, „že podezírá Skokany. Já jsem je také podezíral, ale čím déle jsem o tom přemýšlel, tím více jsem znejistěl. Jedno mi přitom vadí nejvíc - předsunutí Mooffů naprosto neodpovídá mentalitě Skokanů. Jsou svým způsobem upřímnější, pokud vůbec lze galaktické obchodníky jako upřímné nazvat...“

Zmlkl, protože Pěny Rhodan se začal usmívat. „Creste, vyjádřil jste se velmi opatrně, přesto jsem však musel s politováním konstatovat, že podle vás nemohou Skokani za akcí Mooffů stát. Proto ve vzduchu nadále visí otázka - kdo tedy? Kdo poslal Mooffy na Zalit? K tomu se přidružila další otázka: Jak je možné, že si Bully nevzpomíná na společné listování v hvězdném atlasu? Proč si nevzpomíná ani na Thořin návrh odletět na tuto pouštní planetu, abychom tu v klidu zabudovali strukturální kompenzátor?”

„Bully také?” lekl se Crest a zvedl hlavu. „Kdo ještě, Creste?”

Arkonidan zakroutil hlavou a pak tiše hlesl: „Teď už i Thora.”

„Kdo to tvrdí?”

„Ona sama, Perry. Včera těsně před přistáním za mnou přišla a řekla mi o své starosti. Nedokáže si vysvětlit, proč vám Honur doporučila!”

Rhodan Arkonidanovi nevěřil ani slovo. „Creste, to je nějaký špatný vtip!”

„Ne, Rhodane, bohužel není.”

Perry se zamyslel. Vzpomněl si na Bullovu antipatii k této soustavě. To bylo něco, co k tloušťkoví nesedělo. Bull nebyl žádný uzlíček nervů, který by citlivě reagoval na jemné chvění.

„Creste, pojd'te se mnou do knihovny!” řekl Perry.

Než tam došli, museli použít tři antigravy a ztratili deset minut.

Perry si pak pozorně vyslechl údaje o planetě, na níž přistáli:
Gravitace 0,7 - atmosféra chudá na kyslík - rotace - teplota - geologické složení - primitivní svět, osídlený před 14 643 lety z Arkonu. O osmnáct let později na Honuru přistáli poslední osídlenci. Vzhledem k nízké rentabilitě osídlení se Rada Impéria rozhodla kolonizaci ukončit...

„Svatá byrokracie," poznamenal Perry. „Rozhoduje o všem jako u nás."
 Záznam mezitím umlkl.
 Víc tam toho nebylo.
 „To má být všechno, Creste?"
 „Ano, Perry."
 „Uzavřená oblast, a hotovo? No dobrá. Pojd'te, Creste. Čekal bych ještě nějaké další zdůvodnění, proč to tu Arkon opustil, ale dobře... Jdeme."
 Zpáteční cesta jim trvala jenom šest minut.
 Rhodan pak přidělil jednotlivým odborníkům řadu úkolů.
 „Připravit Gazelu pro kapitána!"
 „Chci přesné analýzy vzduchu!"
 „Vyslat automatické sondy průzkumu podloží!"
 „Měřte hodnoty zaměření, magnetického pole, vlastního záření planety.
 Všechny hodnoty včas do velínu!"
 „Bully!" zavolal přítele.
 Bull spal a jeho chrápání se teď ozývalo až do velínu.
 „Bully! Okamžitě do velínu!"
 „Už jdu..."
 „Vyhlašuji pro TITAN pohotovost!"
 Na lodi začaly ječet sirény.
 Z hangáru se ozvalo hlášení: „Gazela připravena ke startu!"
 „Díky," odpověděl Rhodan.
 Crest ho obdivoval. Rhodan na nic nezapomínal. Pracoval precizně jako počítač - snad i o něco lépe.
 Byl to člověk\ A Crest už věděl, co to znamená. S trochou závisti musel myslet na své krajany, kteří kdysi v dávnověku bývali stejně zvědaví a činorodí jako lidé. Ozvalo se další hlášení: „Sondy jsou venku!" Rhodan přikývl. Sledoval shon a současně vydával další rozkazy.
 „Pane," hlásili pozorovatelé, „pohyb na břehu jezera. Teď...

Panebože, jsou to humaoidi! Pane! Vylézají z nějaké škvíry v zemi. První se už blíží k lodi! Musejí to být Arkonidané, i když vypadají jako tuláci. Teď už jich je skoro sto!"

Jedno oddělení za druhým se hlásilo. Bull už dávno seděl v křesle vedle Perryho. Rozdělili si práci, kontrolovali a přijímali hlášení, a Rhodan se věnoval mobilizaci jednotky mutantů.

Každý z mutantů ovládal některé z parapsychických umění - telekinezi, telepatii, teleportaci, sugesci, čtení myšlenek a tak dále, každý byl mistrem svého oboru.

Pomalu se přibližující obyvatelstvo planety bylo brzy přezkoumáno, jejich mentální úroveň zhodnocena a určena. Mutanti pracovali rychle.

Vyslané sondy přinesly první výsledky.

„Žádné nebezpečí!"

„Nic nebezpečného!"

„Neškodné!"

„Flóra planety - neškodná."

Jedno hlášení za druhým.

Bull začal vrčet: „Moc hezký, než aby to byla pravda! I když ty naši chytráci zazpívá) ještě víc pochvalnejch písniček, ta-dle poušť mi může být ukradená! Budu rád, až odsad' vypadneme!"

Perry ho slyšel a musel přitom myslet na Thořinu ztrátu paměti.

Kde číhalo nebezpečí, se kterým si neporadili ani Arkonidané?

-^ ^ ->

Seděli v kajutě čtyři - Perry Rhodan, Reginald Bull, Thora a Crest. Dívali se na monitor s největším zvětšením. Ukazoval jim domorodce, dřepící před jejich lodí.

Byly to poměrně vysoké, štíhlé, téměř kostnaté bytosti. Nápadná přitom byla jejich holohlavost a hluboké, smutné oči. Všichni byli špinaví, stejně jako jejich oděv.

„Ty chudáci se tady potulujete vysloveně v hadrech," řekl Bull. „A vypadají jako pořádně vyhladovělí."

Crest položil otázku: „Jsou nebezpeční?"

Thora se začervenala, což bylo u jindy tolik hrdé Arkonidanky řídkým jevem. Podívala se na Rhodana, pokrčila rameny a řekla: „Já nevím! Nevím to! Prostě nevím, proč mě napadlo vás sem zavést. Vím jen, že jsem jméno této planety nikdy neslyšela, nečetla, prostě jsem je neznala. A tím je to všechno horší."

Perry jí položil dlaň na rameno. „Thoro," řekl vmlouvavě, „všichni důvěřujeme přesnosti ardonidských záznamů a údajů, byť sebestarších. Ale nemohlo se stát, že by se i na Arkonu na něco zapomnělo? Na druhou stranu, neděláme si z tohoto zapomenutého světa příliš velkou hlavu?"

Bull vstal.

Vrazil ruce do kapes a zahalekal: „Perry, teď už toho ale mám dost! Co je to za cirkus? Každý z nás v něm hraje najednou klauna! Nejdříve nám Thora doporučí planetu, kterou nezná, a teď zase ty? Ty, kterej cejtíš hrozbu na tisíce světelných let daleko, chceš najednou všechno zlehčovat? Perry, to přece není samo sebou!"

Perry dosud držel Thoru za ruku, ale už o tom ani nevěděl. Zíral na Bulla, zaklonil hlavu a zároveň vyhrkl: „Jsou naši tři Mooffové ještě na izolaci?"

„Ale jsou!" hulákal Bull, a pak řekl: „...co já vím, tak ještě před hodinou byli. Ale radši jsem se k těm příšerám moc nepřibližoval. Nemyslím, že za to můžou Mooffové. Hra, kterou s náma někdo hraje, se mi zdá až moc přesná. Na takový věci Mooffové nejsou. Příteli, pořád tvrdím, že máme co dělat se Skokanama. Někdo z nich si s náma pohrává. Oni vědí,

že jsme jim sebrali jejich nejnovější loď a přestavěli ji na GANYMED. Možná že ten někdo teď chce výměnou náš TITAN!" Nikdo z mužů si v té chvíli nevšímal Thory. Seděla tiše a cítila Perryho ruku na své paži. Ještě nikdy v životě neprožívala tak silný pocit radostného vzrušení. Probouzely se v ní přírodní instinkty, tak silně, že toužila přitisknout se k Perrymu, přiložit svou tvář k jeho - chystala se podlednout pocitu nekonečného štěstí, ale Bullovo hulákání všechno přerušilo.

Najednou to bylo pryč, bylo po všem. V Thoře se rozhostila nekonečná prázdnota...

Muži se věnovali Bullovým tvrzením. „Jeden z našich mutantů zachytil vzdálené impulzy," oznamoval Rhodan. „Pořád se nemůžu zbavit dojmu, že jsme se stali obětmi chybného arkonidského záznamu."

„A co Thořino doporučení? A co to moje, Perry?" namítal Bull.

Na to mu Rhodan ani Crest neuměli odpovědět. Bull vykročil ke dveřím, ale ještě než opustil kajutu, neodpustil si říct: „Tohle pouštní vejce je zkažené, Perry! Na to se spolehni! Dábel tu pro nás schoval nějaký švy překvapení.

Doufám jen, že nám za chvíli nebudou kolem uší lítat kusy TITANU."

^ ^ ^

Palubní počítač vyhodnotil všechny získané údaje a oznámil závěr - Honur je neškodný svět.

Nechal si jen 0,7 procenta pravděpodobnosti pro opačné tvrzení.

Když si to Perry Rhodan z plastické fólie přečetl, zhluboka si oddechl. Krátce spokojeně přikývl směrem ke Crestovi

a řekl: „Muži mohou opustit palubu a navázat kontakt s domorodci. Třetina posádky však musí zůstat na lodi v bojové pohotovosti.“

· ··
^..A^.-

Perry Rhodan, Reginald Bull a Crest stáli ve vstupu a pozorovali změt' těl mezi teleskopickými nohami lodi.

„Jsou úplně vyhladovělí," řekl Rhodan. Zbytek si domyslel, když pozoroval, jak se ti dole vrhli na potraviny, které jim vyložili.

Pomalou sestupovali po široké rampě dolů a zastavili se na jejím konci.

Tři otrhaní domorodci - zcela očividně potomci Arkonidanů - se blížili k otřeseným mužům. Z jejich hluboce posazených očí zářil vděk. Perry si prohlížel cáry na jejich tělech a měl pocit, jako by poznával zbytky uniform. Než se však mohl zeptat, vyslanci před ním poklekli, sáhli pod neskutečně špinavé hazuky a vyndali dárky na přivítanou - kvetoucí rostliny planety Honur!

„Černé květy!" podivil se Crest a o krok ustoupil.

„Díky vám, kteří přicházíte z hvězd!" zaznělo dosud srozumitelným arkonidským dialektem.

Perry je vyzval, aby vstali a neváleli se jim u nohou.

Domorodci naslouchali zvuku jeho slov. Probouzela v nich vzpomínky na doby, kdy ještě bývali hrdými Arkonidany?

Pohled mužů z TITANU bez ustání těkal mezi třemi květinami a vyslanci. Rhodan byl fascinován hedvábným leskem květů. Dokonce ani Crest, který už byl na ledacos zvyklý, se na tu krásu nemohl vynadávat dosyta.

Rhodan se přinutil ohlédnout po mutantech. Následovali je, šli deset kroků za nimi. Prováděli poslední kontrolu myšlenek domorodců.

Perry viděl Marshallovo sotva znatelné přikývnutí. Znamenalo - tihle lidé jsou neškodní!

Rhodan impulzivně natáhl ruku a popadl váhavou dlaň domorodce, který se k němu doslova modlil.

I zbývající tři nástupní rampy TITANU se spustily a posádka vystupovala.

Domorodci si říkali Selektovaní a Bullovi se to nelíbilo. Znělo mu to jako sekta nebo sektářství. „Takoví lidé mají často o kolečko víc. Pozor na ně!“ Na druhou stranu však byl první, koho upřímně zajímalo, co obyvatelům planety nejvíce schází, aby jim to mohl dát.

Rhodan vydal rozkaz pracovním robotům a ti vynesli celý sklad oděvů. Domorodci se na šaty nevrhli jako na jídlo, blížili se k nim téměř plaše a sahali si pro ně tak pomalu a opatrně, že to vypadalo až nepřírozně.

Perry Rhodan přivolal telepata Marshalla. „Copak jsou ti Selektovaní ve stavu hypnózy?“ zeptal se.

Marshall se zatvářil nešťastně. Nebyl schopen jasně odpovědět. „Pane, jsou prostě takoví! Je to jejich styl. Myslí tak pomalu, jak pomalu se pohybují. Už pár minut jsem nezachytil žádný impuls, který by vyjadřoval radost!“

Rhodan cítil, jak je neklidný. Raději se Marshalla zeptal: „Nebezpečné myšlenky?“

„Ne, pane, nemají žádný nebezpečný myšlenkový impuls, jejich myšlenky teď dokonce víceméně usínají. Myslím, že to má co dělat s nasycením žaludků.“

Rhodanovi bleskurychle proletělo hlavou - zdegenerovaní Arkonidané!

Tihle kdysi tak hrdí potomci velké civilizace se teď nacházeli níž než barbaři. Celý jejich život se očividně točil jenom kolem plného žaludku.

Dav se trochu pohnul. Selektovaní si přestali mužů z TITANU všimát. Téměř každý držel v podpaží nějaký kousek tex-

tilu a pomalu, apaticky odcházeli. Nikdo nepromluvil. Mlčky se ztratili směrem k jezeru, i; ^: i Muži z TITANU na ně vyjeveně Zírali. Tohle nečekali. „Teda, zrovna extra normální nejsou," ulevovali si a kroutili hlavami.

^ A ^

O dvě hodiny později se mezi nohami TITANU znovu tísnil dav. Perry už mezi domorodce nešel, protože nebylo žádným velkým potěšením tahat se s těžkým kyslíkovým přístrojem.

„Vezmu si Gazelu a vyrazím na průzkumný let, Creste. Chcete letět se mnou?"

Arkonidan potěšené přikývl. Díval se na obrazovky a právě poznamenal: „Podívejte se, Perry! Nejsou to roztomilá zvířátka?"

V Rhodanovi se probudily poplašné instinkty. Okamžitě se spojil se strážemi u vchodů a zeptal se, kde jsou mutanti. Pak přikázal, aby se Marshall a jeho lidé okamžitě věnovali testům neznámých tvorů. Několik exemplářů mělo být dopraveno i do laboratoří.

Crest Rhodanovo vzrušení nesdílel. Zasmál se, když se na obrazovce objevil Bull s jedním z těch třiceticentimetrových medvídků v náručí. „Mají krásně smutné oči."

Perry cítil, že kdesi tu číhá nebezpečí, a teď je viděl ve zvířátkách, která domorodci rozdělávali mezi členy posádky.

Potom se ozval Marshall. Zvířata prý jsou zcela neškodná, podle všeho roztomilá, ale neinteligentní.

„Ten mrňous je jako papoušek, Perry!" hlásil nadšeně Bull. „Už jsem ho naučil říkat *sakra*! Taky už poslouchá na jméno, který jsem mu dal. Jmenuje se..."

Rhodan zrušil spojení a navázal kontakt s laboratoří.

„Pane, test je ukončen. Zvíře je zcela neškodné. Inteligenč-

ní kvocient neměřitelný. Je hloupé jako tele! Konec!"

Rhodanovi by se spíš ulevilo, kdyby zprávy o medvídčích dopadly negativně.

„Creste, startujeme s Gazelou! Nebudu mít klid, dokud neprohledáme každý kout tohoto světa!" Pak se Perry spojil ještě se třemi svými druhy: „Poručík Tifflor ihned do hangáru čís-

lo sedm! Gucky, čekám tě v Gazele, připraveného ke startu! Wuriu Sengu..."

„Ano, pane?" ozval se muž, který se uměl dívat pevnou hmotou.

„Do hangáru sedm, okamžitě se hlase!"

Pak ještě jednou zavolal Bulla. Tloušť jen na půl ucha poslouchal, že Perry poletí s talířkovitým průzkumným člunem na průzkum kraje.

„Oukej," poznamenal Bull. „Jen si tu zdejší poušť pořádně prohlídni.

Já se zatím budu bavit s Hannibalem..." „S kým?" podívoval se Perry.

„No přece s Hannibalem. No tak, Hannibale, řekni *sakra*, ať Perry ví, co umíš!"

„Pojď do velínu, Bully," odpověděl Rhodan a neubráníl se úsměvu.

^ A ^

Japonec Wuriu Sengu vypadal docela všedně, jako všichni ostatní mutanti. Jeho neskutečnou schopností bylo, že se při

patříčném soustředění dokázal dívat molekulární strukturou jakékoliv pevné hmoty.

Stál tam a čekal.

Nelekl se, když vedle něj náhle materializoval myšob Cucky - asi metr vysoký mimozemšťan, podobající se kříženci mezi myší a bobrem. Patřil k jednotce mutantů a ovládal hned několik umění - telekinezi, telepatii a teleportaci.

„Už ses tady taky?“ obrátil se na Wuria.

Téměř zároveň s ním přišli Rhodan, Crest a Julian Tifflor. Mladý poručík nevypadal nijak výrazně, ale *tet* Třetí moci věděl, jak skvělého pilota v něm má.

Gucky mezitím Japonci vyprávěl, že se mu ti zdejší medvídci nelíbí. „Smrdí,“ řekl s odporem. „Tys to necítil, Wuriu?“ „Ty jednou na ten svůj přecitlivělý čumák zajdeš,“ káral myšoba Japonec. „Vůbec jsem si nevšiml, že by páchli...“

„Smrděli, Wuriu, smrděli!“ opravil ho Gucky, aby ho slyšel i Rhodan. „Kdo?“ zeptal se.

„Všichni ti medvídci, šéfe! Nemohl jsem u nich vydržet, proto jsem rychle teleportoval sem.“ Perry se ihned spojil s Bullem. „Slyším, Perry! Chceš vědět, co se Hanibal...“ „Nechci, ale řekni mi, jestli ten tvůj Hannibal páchne.“ „Cože?“ opáčil nazlobeně Bull. „Hannibal nepáchne, ani nesmrdí. Kdo se opovážuje něco takového tvrdit? Domorodci dokonce tvrdí, že to jsou velmi čistotný zvířátka. Kdo říká, že smrdí, Perry?“

„Gucky,“ odpověděl Rhodan a usmál se.

„Já tomu mrkvožroutovi stejně jednou zakroutím krkem,“ ozvalo se z reproduktoru.

; „Gucky!“ zvolal Rhodan, ale bylo pozdě.

Gucky opět teleportoval, a Rhodan hned věděl kam, protože Bull se ve velínu najednou vznesl ke stropu a zůstal tam jako přilepený.

Myšob dělal tyhle žertíky nejradši právě Bullovi. Ti dva nikdy nevydrželi dlouho, aby se nepoškádlili nebo nevyhecovali k nějaké lumpárně. Bull však většinou prohrával.

Najednou se před Perrym objevil stín a vmžiku se z něj stal Gucky.

„Poručík GúSkse vrací z akce," hlásil myšob a vycenil přední řezáky.

^

„Ta mrcha!" ozývalo se z velínu. Byl to Bull.

„Mám se tam vrátit?" zeptal se ho Gucky přátelsky, ale Bull na to odpověděl jen zaklením.

Rhodan pak nastoupil do Gazely a ostatní ho následovali. Cucky ještě předtím pustil Bulla zpátky do křesla. Start talířového člunu na sebe nedal dlouho čekat a zanedlouho už plul nad krajinou pouštní planety.

^ A ^

Mohutné pohoří nechali za sebou. Před nimi se rozprostírala rozlehlá nížina s podivnými šedozeleňými skvrnami.

Julian Tiffloor seděl u zaměřovače, přímo za šéfem. Crest napjatě sledoval obrazovku a díval se ven.

Od zaměřovače přicházely poměrně nezajímavé údaje.

Průzkumná loď začala klesat nad šedozeleňé plochy, které teď připomínaly volně upletený koberec.

Ještě sto metrů výšky. Gazela stála a na obrazovkách se zřetelně objevil honurský prales.

„Jak to asi pod tou ošklivou střechou vypadá?" zeptal se Crest sám sebe.

Wuriu Sengu se soustředil.

„Vidím zvířata," oznamoval. „Celé stádo. Jejich těla jsou pokryta šupinami. Hlava nahání hrůzu, ale nejhorší ze všeho je dvoumetrový vrták, který jim vyrůstá v místech, kde mají ostatní zvířata čenichy."

„Vrták?" zopakoval Rhodan překvapeně. „Ano, spirálovitá věc, která se točí! Velký Bože! Navrtávají tím kmene stromů! Hledají v nich vodu!

A jeden ji právě

našel! Z kmene stromu prýští silný proud vody, a ta bestie ji Pije!"

Musel to být fascinující pohled, proto se Perry; vzrušeně vyptával:
 „Jak velká jsou ta zvířata? Metr, Sengu?“
 „Metr? Dvacet metrů, pane!“
 „Dvacet?“ podivil se Perry. „To přece nemůže být možné. Vždyť ani ty stromy nemohou být dvacet metrů vysoké...“
 „Pane,“ zavrtil Sengu hlavou, „tyhle stromy mají sto metrů výšky!“
 „To není možné,“ odporoval Julian Tifflor, „můj výškoměr ukazuje, že jsme padesát metrů nad hladinou moře.“
 „Jistě, ale padesát metrů nad nejvyšším vrcholkem těchto obrovských stromů! Tady žádné moře nemají!“
 „Na to bych se rád podíval,“ odpověděl Rhodan a začal s Gazelou klesat.
 Pak chyběl jen metr, než se loď dotkla vrcholků stromů. „Kontakt!“ hlásil Tifflor a Gazela se lehce zachvěla. „To není možné,“ hlesl Rhodan. ;
 Wuriu Sengu varovně zvolal: „Pozor, pane! Za okamžik se kmen toho stromu zlomí! Nafukuje se jako balón!“ >
 Perry měl ruku položenou na tlačítku, pomocí něž by v případě nutnosti okamžitě aktivoval antigravitační pole, ale zatím si chtěl vyzkoušet, jak dlouho zdejší stromy vydrží zátěž člunu. „Teď!“ zvolal Sengu.
 Průzkumná loď se otřásla, strom praskl a kmen se rozlétl na kusy. Na jednom místě vytryskl silný proud vody a rozstříkoval se po okolních stromech, které rázem ožily a rozzářily se pitoreskními barvami.
 „Podívejte!“ zvolal Crest a ukazoval na vrcholky stromů, které se k sobě zvolna blížily a uzavíraly tak díru, vzniklou po zlomeném kmeni. Několik minut nato se pod Gazelou znovu rozprostírala souvislá šedo zelená plocha, natolik masivní, že i Tifflorův výškoměr ukazoval špatně.
 „Zjistil jste proč?“ zeptal se Rhodan.

Tiff se rozzářil.

„Ano, pane! Každá stromová plocha má vlastní neutrální pole.
Dostanu se přes něj jenom v zaměfovači,"

. - . , ..^Á ^

Tento strašlivý prales byl široký dva tisíce kilometrů. Za ním se pak zvedala kopcovitá krajina, připomínající haldy sutin a mořeny gigantických rozměrů.

Lidé v Gazele se rozhlíželi a hledali nějaká sídliště. Jednou spatřili skupinu zvířat, připomínající stonožky, které se chovaly bezstarostně až do doby, než se nad nimi Gazela zastavila.

Pak byl vzduch jen samé kamení a prach. To trvalo dlouhé minuty. Když zvířený prach klesl, zvířata byla pryč. „Kde jsou?" podivil se Tiffloor.

Japonec se usmál. „Zahrabali se do země, teď jsou y hloubce deseti metrů."

Perry Rhodan a Crest se na sebe podívali. Honur byl bezu-těšný, suchý a šílený svět, ale nebyl nebezpečný.

Letěli směrem k noční straně. Jakmile slunce zapadlo, Gazela přistála a Rhodan vyslal zprávu na palubu TITANU. Ve velínu seděl Bull a měl dobrou náladu.

„Je to opravdu pouštní vejce," potvrdil mu Rhodan. „Pustina a neustálý boj o vodu."

^Gazela se po chvíli znovu zvedla a letěla dál. ; Vtom sebou Rhodan trhl.

„Creste, co to je? Nejsou to budovy?"

Čekali všechno možné, jen tohle ne.

Průzkumný člun rázem zrychlil. Rhodan přidal na maximum. Najednou měl pocit, že ony vzdálené věže musí vidět co nejdříve pěkně zblízka.

Průzkumná loď se blížila těsně pod povrchem. 28

To, co viděli, se zřetelně rýsovalo na panoramatických obrazovkách.

„Kosmické lodě!“

Gazela vystřelila vzhůru do nebe.

Julian Tifflor pracoval precizně a rychle jako stroj. I jeho zajímalo, jestli je některá z těch lodí nezameřila.

„Pane, žádné zaměření nezjišťuji.“

„Šéfe...,“ ohlásil se hned nato Wuriu Sengu.

„Ano?“

„Vidím jen opuštěné, zničené, ^brakované lodě! Hotové pohřebiště kosmických lodí!“ •1

To souhlasilo s Tifflovým zjištěním.

Rhodan strhl Gazelu a prudce klesal zpátky dolů. Planeta se proti nim řítila. Klesání - absorbce - odpor vzduchu - řvoucí atmosféra, všechno už to tisíckrát prožili. Z koule planety Honur se opět stala plocha a pak už se člun nesl nad kosmickými loděmi, stojícími na jižním pólu bezútešné planety.

^ A ^

Kyslíkový přístroj tiše bzučel. Perry Rhodan stál ve výstupu z Gazely a rozhlížel se po mrtvém kosmodromu. Crest s ním vyšel ven. Myslel si, že nemusí použít skafandr, ale rozkuckal se a musel se vrátit na loď.

Perry se díval na arkonidskou ocel zpustošených lodí. Zázračný kov, který vydržel teplotu 30 000 stupňů a na věčné časy si měl udržet svůj namodralý lesk, pobledl a byl špinavý - mrtvý!

Perry Rhodan se rozhlížel po vracích.

Už je přestal počítat. Až k dalekému obzoru stála torza pokácených, propadlých korpusů starých lodí a přebírala barvu země. Všechny tyto lodě skončily smutně. Lodě, které se odvážily letět na Honur, na zakázanou planetu.

„Panebože, jak se to mohlo stát?" ptal se Perry Rhodan sám sebe a otočil se ke Crestovi, který znovu vycházel ven, teď už však ve skafandru.

Řekl: „Takhle vypadá konec."

K nejbližšímu torzu to bylo ještě kilometr. Perry Rhodan myslel na Guckyho a vsugerovával mu, aby spolu s Wuriem Sengem vyšli z lodi.

Gucky rázem teleportoval a byl u něj. Japonec musel přijít pěšky, jako většina smrtelníků. „Pane," hlásil bez vyzvání, „na palubách těch lodí nevidím ani živé bytosti, ani žádné roboty. Všude jsou jenom zničené, prázdné místnosti a haly."

„Žádný impulzy, šéfe," napodoboval Gucky Japoncův upjatý vojenský tón. „Můžu se tady trochu porozhlédnout?" prosil pak.

„Ale nic neriskuj, Gucky!" varoval ho Rhodan. Myšob vmžiku zmizel.

Teleportoval. „Pojďte," řekl Rhodan a pohnul se.

^ A ^

Stáli v hale vybrakovaného křižníku. Každý krok vyvolával dutou ozvěnu. Jako by se jim vysmívala a říkala: „Počkejte, brzy přijdete na řadu i vy!"

Oči je pálily. Všecko, co nebylo organickou součástí arkonidské oceli stěn a stropů, neznámí demontovali a odnesli.

Stopy jejich snažení byly vidět všude, ale nikde ani náznak, *kdo* to tu provedl.

Crest se oťrásl a zkoumavě pohlédl na Rhodana. Jeho tvář strnula v masku. V jeho nitru to však vřelo. Pátral, odkud sem ta smrtící hrozba přišla. Hledal ji zoufale, nicméně bezúspěšně.

Vrstva prachu, ve které stáli, byla vysoká deset centimetrů.

Byl to prach, jemný jako mouka, a byl suchý jako planeta sama. '•••
. ^.^ 'S-'

„Ani otisky podrážek tu nejsou," uvědomoval si Rhodan;
„Přitom však zkázu těchto lodí musel někdo zavinit. Ale kdo? Můžete
mi to prozradit, Creste?" ;;

„Měli bychom se vrátit na TITAN, Perry, a pokud ještě můžeme, měli
bychom odtud co nejdříve odstartovat a počkat na Freyta na oběžné
dráze. Bude lepší riskovat, že nás nějaká cizí loď zaměří, než aby
TITAN skončil jako tyhle lodě..."

„... měli bychom odstartovat, pokud ještě můžeme?" opakoval
Rhodan. „Vy se obáváte, že by pak mohlo být pozdě? Oreste, vy,
Arkonidan..."

Vědec jen mávl rukou.

„Nemusíte oslavovat naši techniku, Perry. Prostě si uvědomte, kde
právě jsme - na hřbitově lodí. Třetina z nich bývala bojovými křižníky!
Ale jsou tu i obchodní lodě Skokanů. Stejně zpustošené jako
arkonidské! To je důkaz, že za pokusy o svržení vlády centrálního
počítače na Arkonu Skokani přece jen asi nebudou."

Wuriu Sengu se zachvěl a pošeptal: „Pane! Vidím kostry, v každé
kajutě nějakou! Je to děsivé! Už jsem jich objevil přes stovku. A támhle
jsou další... A támhle taky..."

„Sengu, podívejte se i do vedlejší lodi!" přikázal Rhodan. Zdálo se
mu, že pochopil, jakým způsobem byly ty lodě zničeny.

Jistě zevnitř!

Sengu mu jeho domněnku ihned potvrdil.

„Prostory mužstva nejbližších tří lodí jsou prázdné, jenom samý
prach, ale na čtvrté lodi zase vidím kostry. Velký Bože, to byl bojový
křižník! Nebo dopravní loď? Tam je snad tisíc mrtvých!"

„Díky, Sengu," řekl Rhodan zlomeným hlasem, „to stačí."

V následující chvíli se před nimi zatřpytil vzduch a pak k

nim teleportoval Gucky. Zapištěl: „Zatracenej prach... Šéfe| tolik koster jsem v životě neviděl. Posádky musely bejt nahý,' když umřely, protože nikde na kostrách jsem nenašel žádný! šaty. Jo, taky jsem objevil kosmodrom..."

„Cože?" podivil se Rhodan. „A co je tohle kolem nás?" „Tohle je provizorní kosmodrom, lodě tu většinou stojí na holý zemi, ale našel jsem poměrně rozlehlou planinu s pevným umělým povrchem. Takže kosmodrom." „At' sem přijde Tiff, Gucky!" nařídil Rhodan. „Oukej, šéfe," zakřenil se myšob a mihotavě zmizel. Krátce nato přistála poblíž lodi Gazela. Zvířila prach a dosedla. Otevřel se vstup a vyjela rampa.

Perry, Crest a Wuriu museli po ní, Gucky teleportoval.

Rhodan převzal řízení a nabral kurz ke kosmodromu. Když přistáli, požádal Tiffa, aby odebral vzorek plochy.

„Já to vyřídím rychleji a lip," hlásil se Gucky, vzal sondu a vmžiku byl zpátky se vzorkem hmoty, z níž byla vytvořena přistávací plocha kosmodromu.

„Tiffiore, zavolejte na palubu TITANU!"

Julian Tiffior, jako by na takový rozkaz už dlouho čekal, promluvil se spojovou centrálou kulovitého obra. „Co je, Perry?" uchichtl se Bull. „Na palubě všechno v pořádku?"

„Jasně. Panuje tu prima náladíčka, ale nesmím se přitom dívat na ty otrhaný chudáky, protože to bych si ji zkazil. A co u tebe, šéfe?"

„Nic. Nic nového. Bully. Díky!"

Všichni kromě Guckyho na Perryho nevěřičně zírali. Gucky však četl jeho myšlenky. „Šéfe, mám se tam skočit podívat?" špitl a připravil se k teleportaci na TITAN.

Rhodan přehlížel nechápavé pohledy svých druhů v Gazele, sklonil se ke Guckymu a odpověděl: „Raději ne, kamaráde, podíváme se tam všichni!"

Průzkumný člun se zlehka odlepil a zrychlil.
Hnal se k místu, kde ve stínu čtyřtisícových vrcholů odpočíval křižník TITAN.

Perry Rhodan však měl dojem, že se člun plazí. Vteřiny se mu zdály jako hodiny a týdny.

Cítil, že na TITANU se děje něco tajuplného, smrtícího. Spojový důstojník se smál, Bull se chechtal, a co mělo znamenat to slovo - náladička?

Crest zasmušile přemítal. Tiffior a Sengu si za Rhodanovými zády vyměňovali tázavé pohledy a Guckyho přešlo šklebení.

^ x ^

„Co je, Perry?“ zubil se Bull na obrazovce videofonu a drbal přitom Hannibala.

„Na palubě všechno v pořádku?“ zeptal se Rhodan z *Gáze* ly.

„Jasně. Panuje tu prima náladička, ale nesmím se přitom dívat na ty otrhaný chudáky, protože to bych si ji zkazil. A co u tebe, šéfe?“

„Nic. Nic nového. Bully. Díky!“

Bull se pořád ještě smál, když se obrátil na Johna Marshalla: „Ten bude zírat, až se vrátí, Johne,“ poznamenal a pohladil Hannibala.

„Jasně, Bully,“ šklebil se Marshall. „Já bych mohl objímat celý svět...“

Bull mávl rukou. „Udělej to, ale něco mi nech,“ smál se.

„Bully!“ ozvala se od vchodu Thora a pobaveně na něj zamrkala.

„Thoro, andílku, co pro tebe můžu udělat?“ vyhrkl tloušťík.

„Co takhle palubní slavnost a taneček? Neměl bys chuť?“ usmívala se Arkonidanka.

Medvídek Hannibal se podíval na svého pána a pak na Thoru vyplázl jazyk.

Nato se probral i Marshallův medvídek a papouškoval: „Jedna dvě tři čtyři pět, cos to, Janku, cos to sněd!”

Do toho všeho kvákal i Thořin medvěd. Seděl jí na rameni a čuchal jí vlasy.

Bull vyšel Thoře vstříc. Usmíval se jako blázen. „Thoro, to je nápad s tou párty! Zasloužíš si pusinku!” A Thořin medvídek opakoval: „Pusinku, pusinku!” Arkonidanka se zvonivě rozesmála a ukázala na svého medvídka: „Víš, kdo dostane moje pusinky? Jenom Ladolfína! Moje Ladolfína! Ale i tvůj Hannibal je hezký... A jak se jmenuje tvůj nový přítel, John?”

„Ricardo, Thoro. Nevypadá trochu jako Ital?” Bull zvolal: „Děti, teď se postarám o tu palubní oslavu!” Popadl mikrofon a zvolal: „Boys! Přepete se mezi sebou, kdo by měl chuť na pořádnou párty! Zeptejte se i těch venku!” „Párty, tlouštíku? Báječné!”

„Jistě, Thořinko, tobě přece nic neodmítnu! Ale pospěšme si. Oslava musí být připravená, než se vrátí Perry. Ten bude zírat!”

^ A ^

„Proč nechcete Guckyho poslat na palubu TITANU, Perry?” zeptal se Crest.

„Má se snad infikovat? Copak ho tam mám poslat, abychom nakonec ztratili i jeho?” namítl ostře Rhodan.

„Vy tu euforii, která na TITANU vládne, svalujete na nějakou infekci?”

„Nevím, jestli je to euforie, a už vůbec nevím, co ji vyvolalo. Jisté však je, že se Bully chová jako blázen. Ztratil sebekontrolu a řádí jako puberták.”

„Smím něco říci, Perry?"

„Co byste chtěl říkat, Creste? Pomyslete jen na ty kostry!"

Podle všeho jim planeta Honur připravila danajský dar. Na hřbitově lodí viděli, jak asi bude vypadat jejich konec. Mezi těmi vraky bude brzy stát i TITAN, a v tom bude ležet sedm set koster!

Na TITANU se právě tančilo.

„Tanec smrti!"

Perry Rhodan vyslovil jen tato dvě slova. Říkala všechno. Nyní pochopil. Jestli se nestane zázrak, jeho sen o dobytí vesmíru skončí.

„Tanec smrti," opakoval Crest a oči mu zvlhly.

„Perry, dovol mi skočit," prosil znovu Gucky. „Pro tebe to tam je nebezpečný, až moc nebezpečný!"

Gazela přistála tři sta metrů od mateřské lodi. Spojová centrála na její vysílání nereagovala. Perry stál na břehu jezera se svěšenou hlavou a s temnými myšlenkami. Poté, co je spojaři pozvali na taneček, veškeré spojení utichlo.

„Tanec smrti," hlesl Rhodan.

Gucky dřepěl vedle něj a žádonil o svolení podívat se na TITAN.

„Ne, stokrát ne, Gucky! Co tam chceš? Chceš se taky nakazit? Nejdříve musíme zjistit, co je nakazilo, protože jinak je zase uvidíme až jako kostry. Chceš je všechny vidět mrtvé, Gucky?"

„Tloušťák musí umřít taky?"

Myšob se zeptal jako poplašené dítě.

„Bully také," řekl Rhodan, pohladil Guckyho po hlavě a zahleděl se do jeho věrných, moudrých očí. Pak řekl: „Zůstaň tady sedět. Hlídej moje impulzy. Dělej, co uznáš za vhodné, Gucky. Udělej to nejsprávnější. Udělej to rychle a dobře. Kdybys mě dnes nechal ve štychu, pak by pro nás i ta poslední naděje zemřela.

„To je vážně tak zlý?"^ divil se myšob. Ještě nikdy neslyšte! Rhodana
takhle mluvit.

„Hlídej mě, Gucky." Perry Rhodan
vykročil k TITANU.

^ A ^

Už z dálky bylo slyšet smích a jásot mužstva. Bylo z toho cítit přehnanou radost, jako po požití drog. Domorodci seděli dole mezi teleskopickými nohami a nezajímali se o extatickou výbušnost posádky. Tupě zírali do písku, jen někteří z nich drželi v náručí medvídky.

Perry se na ně zahleděl.

Domorodci... Pochopitelně, že to byli oni, komu připisoval vinu za nákazu posádky. Rhodan kráčel k nejbližšímu z nich a z jediného otevřeného vstupu na loď přitom zaslechl hysterický smích.

Hono -jak nazvali domorodce - držel v náručí medvídky a vypadal jako spící. Když se však u něj Perry zastavil, zvedl hlavu a řekl: „Vezmi si můj malý dárek. Ctěný! Obšťastni mě tím, že ho přijmeš!"

Perry musel myslet na přísná slova, která o medvídčích pronesl Cucky. Podle něj příšerně páchli. Bezděčně o krok ustoupil a díval se na Hona, který se k němu modlil. Díval se na něj a nevěděl, co se děje.

Pak sebou trhl, protože z lodi se ozval frenetický jásot. Odvrátil se od domorodce a vykročil k rampě. Přitom se vyhýbal posedávajícím Honům. Jeho podezření, že rozšiřují nákazu, sláblo.

Sám přece neonemocněl, a Crest také ne, přestože s domorodci byli v přímém styku. Čím se však lišili od ostatních členů posádky?

„Nemáme medvídky!" zvolal.

S otevřenými ústy se zarazil v polovině rampy. ; r>T

„To je ono!”

„Ctěný, obšťastni mě tím, že ode mne převezmeš jako dárek můj Nonus!” ozvala se za Perrym mladičká, téměř krásná domorodka. Visela na Rhodanovi očima a podávala mu medvídka.

Perry tasil paralyzátor a namířil na ni. „Ustup!” okřikl dívku a její zoufalý pohled se od něj odrazil.

Jsou to ti medvídci, jsou to oni, říkal si v duchu pořád dokola, zatímco pospíchal do lodi. Tahle zvířata zavlekla nemoc na všechny ty lodě, které stojí na hřbitově. A pak? Kdo je vy-brakoval? Tihle ubožáci? Tihle přihlouplí, vyhladovělí, zdegenerovaní Arkonidané?

Říkali si Selektovaní?

Proč asi? Protože zbyli? Protože na ně nepůsobil mor, který zahubil tisíce posádek?

Pozvedl ruku s paralyzátorem.

„Zpátky!” zvolal a namířil na své vlastní muže.

„Perry!” Sugestor Kitaj Išibaši se na něj křečovitě usmíval. I on svíral v náručí roztomilého medvídka. „Co pro tebe mohu udělat? Dám ti všechno, jenom ne svého Shigutiho. Proč nemáš medvídka, Perry? Počkej, jednoho ti přinesu! Proč utíkáš? Perry, pojď mezi nás!”

Rhodan však prchal dolů po rampě a kličkoval mezi nohami lodi.

Zastavil se až těsně u Guckyho. Paralyzátor dosud svíral v ruce.

^ A ^

Ještě jednou se pokusili proniknout do TITANU, tentokrát ve třech. Znovu se ocitli mezi jásajícími členy posádky, kteří jim podávali své smrtící medvídky a požadovali, aby si je pohladili.

•if^figV' rozkázal Rhodan. Sám tasil paralyzátor a totéž udělali Arkonidan a Tifflor.

Mířili na Rase Čubaje, jenže obrovitý teleporter na ochromující paprsky nereagoval. Ani u dalších infikovaných nebyly paralyzátory nic platné.

„Zpátky!“ stačil zvolat Rhodan a muži prchli. Deprimované pak usedli do velínu průzkumného člunu. „Nemohu na své muže střílet a nebudu po nich střílet do té doby, dokud bude existovat alespoň jiskřička naděje, že to s nimi půjde jinak!“

Crest se pohroužil do hlubokého mlčení. Všichni přemýšleli.

Rhodanovy černé myšlenky najednou potemněly ještě více. Na palubě TITANU přece byli ještě také tajuplní medúzovití Mooffové! Co když to všechno způsobili oni?

„Perry, zapomínáte na GANYMED!“ hlesl Crest. „Máme přece ještě i STARDUST II a vaše křižníky SOLARSYSTEM, TERRA a CENTURIO!“

V této větě sice zazněla špetka naděje, ale Rhodan kroutil hlavou. Příletem dalších lodí a případnou nákazou jejich posádek by nic nevyřešil, jen by se ještě hlouběji ponořil do bahna beznaděje.

„Rhodane, přece jste vždycky našel nějaké řešení!“ naléhal Crest. „Najdete ho i teď! Já vám věřím!“

„Copak jsem už někdy předtím ztratil své nejvěrnější, Creste? Ztráta TITANU pro mě nic neznamená! Ponechává mě lhostejným, ale copak nechápete, jak mě žere, že ztrácím Bullyho a všechny ostatní? Každý jednotlivec na palubě je pro mě hodnotnější než tisíc obřích křižníků! Život je nenahraditelný, Oreste, a já budu mít na svědomí smrt sedmi set mužů. To mě ničí a bere mi to odvalu. Creste, já už nemůžu! A nechci!“

„Perry Rhodane, příteli, to přece není možné,“ vykoktal prosebně Crest a sepnul ruce.

„Všichni zemrou, Creste! Viděl jste ty kostry? Zapomněl jste na ně?"
Crest se celou vahou své osobnosti bránil Rhodanově depresi. Z posledních sil se přinutil změnit téma. „Perry, co myslíte, až naše posádka zemře, kdo přijde pak?"

„Okrádači mrtvol! Zločinci, kteří odletí s TITANEM na hřbitov, aby jej vybrakovali! Na to si počkám! Už jenom na to."

„A pak?"

„Musím odpovídat, Creste? To mě tak málo znáte? Budu myslet na Bullyho a na dalších sedm set mrtvých přátel. Pak pro mě bude lehké vrhnout se mezi zloděje a zabíjet je tak dlouho, dokud se sám neproměním v obláček plynů."

„A já s vámi, příteli," řekl Crest.

: , ^°%'^••

Přišla noc. Bylo chladno, ale teplota neklesla nekonečně. Domorodci nadále přihloupě posedávali mezi teleskopickými nohami TITANU. Vítr občas přinesl zpěv a nesmyslné, přiopile znějící jásání z paluby křižníků.

V Gazele vládlo mlčení.

Noční hodiny plynuly pomalu.

Ale nakonec přišlo ráno a nad horizontem se zvedalo slunce Thatrel. Trochu se oteplilo.

Na TITANU se tančilo jako v domě bláznů. Posádka k sobě něžně tiskla smrt a netušila, že umírá.

Sedm set lidí třeštilo v nepopsatelné radosti, tančilo a zpívalo, zapomínalo jíst a pít, necítilo hlad ani žízeň. Touha po radosti, po tom, aby bližnímu udělali, co mu na očích vidí, aby druhého potěšili, byla stále silnější a šílenější - smrtelnější!

Mnozí se už vyčerpaně potáceli po chodbách, vozili se v antigrazech nahoru a dolů, nebyli už schopni ani ošklivě zakrákat, protože jim vysadily hlasivky, ale nevěděli o tom. Ne-

všímal si toho; Svět vypadal příliš krásně, byli z něj příliš nadšeni. Radost ze života je paradoxním, zákeřným způsobem zabíjela.

Medvídci spali v jejich náručích. Probouzeli se, něžně líbali své nové pány - za ucho, na ruce... Žvatlali jako papoušci, byli roztomilí a krásní.

„Už dost, Sengu! Dost!“ zvolal Rhodan na Wuria a přikryl si uši dlaněmi.

Wuriu Sengu děkoval nebesům, že mohl ukončit pozorování. Otřel si z čela pot a zhluboka se nadechl. Poprvé v životě proklínal osud.

Viděl peklo.

Toto peklo zavládlo na TITANU. Na lodi třeštili šílenci. Nebyl tam žádný zdravý člověk, jenom nemocní, kteří se smáli na ďábla a vítali ho. Nebyli schopni rozumného úsudku.

Viděl i Bulla, ale nedokázal Perrymu popsat, jak strašlivě vypadá.

„Sengu, běžte si lehnout!“

„Pane,“ odporoval Japonec, „já jsem nepřeháněl...“ „Špatně jste mě pochopil,“ vpadl mu Rhodan do řeči. „Jistě jste toho viděl mnohem víc, než kolik jste nám byl ochoten sdělit, a za to vám děkuji. Takže jestli teď chcete, můžete si jít odpočinout.“

V těchto slovech zaznělo něco z Rhodanovy staré rozhodnosti. Sengu měl dojem, že šéfa snad konečně napadlo nějaké řešení...

Poručík Tiffior seděl v křesle navigátora a právě hlásil:

„Pane, zaměřil jsem loď!“

„Na to čekám, Tiffe.“

Tiffior se zatvářil zklamaně. V duchu se těšil, že toto hlášení zvedne šéfa rázem z křesla, ale Perry místo toho líně opustil křeslo a loudal se k němu. Téměř znuděně se podíval na přístroje. Tiff mu uhnul, aby lépe viděl.

„Sed'te, Tiffe! Teď už nezáleží na nějakých minutách. Teď tu bude nejdříve za tři hodiny. Díky!"

Vrátil se do pilotního křesla. Už si chtěl sednout, když ho něco napadlo. Položil myšobovi ruku na hřbet.

„Gucky, dotkl ses těch medvídků nebo ne?"

„Dokonce si hráli s mým ocasem!" odpověděl myšob rozčileně a v jeho moudrých očkách se zablesklo.

„Tak proč jsi neonemocněl?"

Gucky vypjal hrud': „Neonemocněl jsem, protože jsem zvíře, pane, a protože jsem hned ucítil, jak ty bestie strašně páchnou!"

Rhodan se pokusil o úsměv. Zamyšleně si Guckyho prohlížel. „Jak dlouho jsi s nimi byl v kontaktu?"

Crest, Tiff a Sengu napjatě poslouchali. Perryho hlas se vracel ke starému tónu.

„Deset minut, Perry, možná čtvrthodinku, ale pak už jsem ten zápach nevydržel!"

„Jaký zápach to je?"

„Je to smrad, pane, smrad!" zapištěl Gucky.

Perry se musel znovu usmát. „To není zrovna přesné vyjadřování, Gucky!"

„Jsem jenom zvíře, šéfe. Ale kdybyste mi dovolil skočit na TITAN, už bych nikdy takový slovo nevypustil!"

To bylo jasné vydírání, protože však přišlo od metr vysoké chlupaté bytosti, která měla lidskou povahu, znělo to víceméně směšně.

Perry se vzdal.

„Smíš tam skočit, ale až za chvíli. Nejdříve se nám pokus ten zápach popsat, Gucky!"

Myšob byl dobrý analytik. Jeho popis byl poměrně přesný a jasný.

„Plyn!" vyslovil Crest svůj názor.

Rhodan o tom nepochyboval, nechal však Guckyho, aby

domluvil. Teprve pak řekl: „Mohla by to být nějaká aromatická látka, nebo dokonce nějaký jemný prach.“ Otočil se na Tifflora: „Vy zatím pozorně sledujte přilétající kosmickou loď a informujte mě, až se zastaví u planety!“

V Crestových očích se zablesklo.

Tohle byl zase ten starý Perry Rhodan, který nikdy nezapomněl na důležité věci. Dalo se proto čekat, že se přece jen nevzdává, i když to vypadalo, že trpí depresemi.

„Creste, znáte nějaké aromatické látky, které by působily podobným způsobem jako na TITANU?“

„Znám jich víc než dost. Většinou útočí na centrální nervovou soustavu. Co to znamená, vám nemusím vysvětlovat.“

„Měli bychom odletět na Arkon a požádat tamější lékaře o pomoc.“

„To v žádném případě, Perry.“ „Proč ne?“

Bělovlasý vědec se podrbl na zátylku. „Protože

byste si tím jenom kopal hrob.“ „Jak to myslíte?“

„Perry! Uvnitř hvězdného mraku M 13 neexistují žádné neznámé plyny nebo jedy, které by útočily na centrální nervovou soustavu. Když u nás půjdete k lékaři a vyličíte mu symptomy, které projevuje posádka TITANU, vyslovujete tím sám nad sebou ortel smrti. Budete okamžitě popraven! Osobně totiž přiznáte, že jste letěl na zakázanou planetu.“

„Copak neznáte žádného doktora, který by měl rozum?“ zaútočil Rhodan na Cresta.

Crest se bolestně pousmál. „Perry, znám jenom zbabělce a ospalce! To vy nám musíte pomoci! Vy!“

„Já přece nejsem doktor,“ odvětil Rhodan. „Neznám anatomii natolik, abych...“

„Pane,“ skočil mu Tiff do řeči, „planeta přilétající loď zakryla!“

Perry přikývl a otočil se zpátky ke Crestovi Y^eŠt^ešrio tom všem budeme muset popovídat¹." slíbil. Sklonil se, jedním pohledem přelétl kontrolky a odstartoval.

Gazela zůstala těsně nad povrchem a namířila si to ke čtyř-tisícovému skalnímu vrcholu. Pak se zvedla do výšky a hnala se vzhůru.

Julian Tifflor, který byl výborný pilot, musel několikrát zadržet dech, když viděl, s jakou jistotou pilotuje Rhodan.

Gazela se přehoupla přes vrcholek.

„Tiffe, najdi nějaké úzké údolí nebo kaňon, kam by se Gazela vešla. Nejlepší by byl převis, nebo dokonce jeskyně.”

„Pane, jednu mám! Podívejte!”

„Dobře, Tiffe, děkuji!”

Rhodan si pak pohrával s řízením Gazely. Crest musel nějak projevit záchvat radosti. Otočil se k mladému poručíkovi. Usmáli se na sebe.

Něco **se dělo!**

Perry Rhodan byl opět v akci!

Pak se vzduch mezi nimi zatřpytil a Gucky materializoval. Měl dosud v očích obraz přehnaně veselého hemžení na TITANU a nedokázal hned zapomenout, jak nemocně vypadal Bull.

Ve velínu se rozsvítilo a Rhodan vplul do jeskyně. Gazelu obklopila tma.

Měkce přistáli.

„Creste, Gucky! Do skafandrů! Tiffe, vy zůstanete v pilotním křesle, ale jakmile vám dám znamení, okamžitě vystartujete. Místo setkání: horské sedlo, přes které jsme letěli. Sengu: počkejte na rozkazy! Je vám všechno jasné?”

^ A ^

Každý arkonidský transportní oblek byl zázrakem. Měl svůj malý agregát a díky deflektoru umožňoval neviditelnost. Díky

ántigrávu stívněm dalo létat a v případě nutnosti jej chránil vlastní energetický štít.

I Cucky měl svůj speciální transportní oblek, i když jej jako teleporter tolik nepotřeboval, takže klel jako pohan, když si jej oblékal.

„Nic si z toho nedělej, Gucky!“ uklidňoval ho Perry. „A když se nám dneska něco povede, dokonce si budeš smět hrát. Co říkáš, příteli?“

Slyšet z úst Perryho Rhodana slovo přítel bylo samo o sobě povznášející, ale slib, že si bude smět hrát, byl pro myšoba maximem! A Rhodan mu tuto odvěkou radost jeho civilizace právě přislíbil!

„Opravdu si budu smět hrát?“ ujišťoval se Gucky. Rhodan se usmál.

„Možná že si dokonce budeš muset hrát!“

„Oukej, šéfe! Mám to už zapotřebí! Potřebuju se zase jednou pořádně vyřádit.“

„Gucky,“ zvedl Rhodan káravě prst, zatímco si natahoval kombinézu. „Nebud' hubatý!“

„Jo, šéfe, za to všechno může Bully. Snad toho chudáka z jeho průseru dostaneme...“

„Gucky! Chceš, aby se Crest za tebe styděl? Tahle slova se neříkají!“

„To ano!“ přikývl Crest, přestože by Guckymu nejradši skočil kolem krku, když viděl, že Rhodana svými poznámkami dostává stále více z deprese.

Rhodan polkl, podíval se na myšoba a chtěl opět zvednout prst, ale pak mávl rukou a dokončil oblékání.

^ ^ ^

Vypluli z východu člunu. Ani se nedotkli skály jeskyně, rovnou se vynesli. Zázračné arkonidské obleky vykonaly své, i

když například použití deflektoru měnil své výhodu Pak se totiž neviděli ani vzájemně.

Opustili jeskyni a rychlostí jednoho sta kilometrů v hodině pluli nad údolím k sedlu, přes něž se Gazela před chvílí elegantně přehoupla.

Krátce před cílem Rhodan přikázal zapnout deflektory.

Jakmile se stali neviditelnými, přistáli na chladné skále. Protože se neviděli, drželi se za ruce a vytvořili řetěz.

Gucky spatřil cizí kosmickou loď jako první.

„Má válcovitý tvar," procedil Rhodan mezi zuby a zamračeně se díval na dvě stě metrů dlouhou a padesát metrů širokou loď, která přistávala několik kilometrů od TITANU.

Tvar lodi připomínal loď galaktických obchodníků, takzvaných Skokanů, se kterými už měli co do činění. Skokani byli potomky Arkonidanů, ale už před mnoha tisíci lety se osamostatnili. Jejich domovem byly obchodní lodě, na kterých skákali z jedné sluneční soustavy na druhou a vedli meziplanetární obchod.

Skokani žili v rodových společenstvích a obchod v Galaxii považovali za svůj monopol. Kdokoliv se pokusil mezi planetami obchodovat, potázal se od nich se zlou.

Až na Rhodana.

Ten totiž Skokany pořádně klepl přes prsty a oni na to určitě nezapomněli.

Perry Rhodan teď spatřil loď Skokanů znovu. Loď, která přistávala nedaleko TITANU, byla typickou skokanskou obchodní lodí.

„Takže přece Skokani!" vyhrkl vzrušeně Crest. „Tenhle zločin bych od nich nečekal."

Gucky se choval nápadně tiše. Pozorně sledoval cizí kosmický koráb.

„Je tu ještě něco, Oreste," oznamoval tiše Rhodan. „Kdo tuhle loď přivola? Kde na Honuru stojí vysílačka, která odeslala

zpravili a kdo Jí odeslal? Některý z domorodců? Odvážuji se tvrdit, že ne! Někde tu musí být ukryta kontrolní stanice obchodníků, kteří nám poslali na krk ty anděly smrti!"

Crest odpověděl: „Perry, teď mluvíte docela jinak než. včera, a já za to děkuji hvězdám. Tohle je Perry Rhodan, kterého znám."

Rhodan se usmál, ale reflektor jeho úsměv skryl.

„Včera jsem prožíval nejčernější hodiny svého života. Nikdy na to nezapomenu. Jsem taky jenom člověk. Už jsem nemohl dál. Byl jsem zoufalý, a pořád ještě jsem. Ale měl jsem čas na přemýšlení... A člověk má doufat, dokud dýchá... Ted' se, Creste, nadechnu pořádně a zhluboka!"

Toto otevřené přiznání Crestem otřásl a vyvolalo v něm obdiv vůči muži, který uměl přiznat slabost. Který z Arkonidanů by byl něčeho takového schopen?

Žádný!

„Cucky, jsi na lodi?" zeptal se Rhodan.

Myšob chápal, co chce Perry vědět. Svými telepatickými schopnostmi prozkoumával palubu cizí lodi na dálku. Snažil se tam zachytit nějaké myšlenkové impulzy.

Pak ale musel přiznat: „Nechytám žádné pořádné mozkové vlny. Je to nějaký moc chaotický. Všechno jako by bylo zakódované."

Rhodan i Crest mlčeli. Jejich neviditelné pohledy těkaly mezi oběma loděmi v údolí. Domorodci stále apaticky seděli pod TITANEM. Podobali se maličkým bodům a nikdo z nich neodcházel k válcovité lodi,

„Co přijímáš z TITANU, Cucky?"

„Nemocné mozkové vlny. Všichni se radují a tančí ke smrti."

„Smrt si ještě počká!" poznamenal paličatě Rhodan. Byl pevně rozhodnut, že změní to, co se zdálo být nezměnitelné. „Perry," oslovil ho Crest ve sluchátkách, „nejsem si jistý a

proto potřebuji vaši radu. Je ta cizí loď skutečností MI Odí S)txA^ nu? Nemohu si pomoci, ale jaksi se odchyluje od obvykle známého doutníkovitého tvaru." :

Potom se však stalo něco, co trojici přinutilo, aby na chvíli zmlkla. Z cizí kosmické lodi začali vystupovat roboti!

^ A ^

Tiff seděl před Wuriem Sengem v malém velínu průzkumné-'ho člunu. Vedli spolu vážný rozhovor. Točil se kolem Rhodanova zoufalého pokusu z minulého dne, a hlavně kolem nemocné, nakažené posádky TITANU. „Já věděl," řekl Julian Tiffior, „že to šéf nikdy nevzdá. I kdyby došlo k nejhoršímu a naši nejlepší lidé tady zahynuli, šéf to nevzdá a půjde dál za svým cílem."

V Tiffových očích se jiskřilo, když tohle fikal. Vyzývavě pohlížel na klidného, tichého Wuria Senga.

„Tiffiore, vy jste neviděl to, co jsem spatřil na palubě našeho křižníku. Pokud tam šéf ještě někdy vstoupí, pak už najde jenom mrtvoly. Ty mrtvoly sice tančí, zpívají, smějí se a řadí, ale už to prostě jsou mrtvoly. Nikdy jsem si nedokázal představit, že něco takového existuje, takže jsem šefovo zoufalství včera docela chápal."

Vtom se z reproduktoru ozvalo: „Juliane Tiffiore?"

To byl šéf.

Nejmladší poručík Třetí moci se okamžitě hlásil: „Tady poručík Tiffior, pane!"

^ A ^

Po pobřeží jezera pochodovalo k TITANU sto robotů.

Před minutou vyrazili, a za nimi opouštěli palubu doutníkovité lodi další a další roboti.

Vykrádači hrobů se vydali na cestu!

„Cucky!”

„Jdem na to?” zapištěl myšob nedočkavě. „Dobré mě poslouchej,” odpověděl Rhodan a vydal chlupaté bytosti instrukce. Nakonec ještě řekl: „Záleží jen na tobě, jestli

Bully a ostatní na palubě křižníku ještě dostanou šanci na přežití.”

Cucky se zadíval na sevřenou formaci robotů: „Hoši, za chvíli z vás udělám stíhačky.”

Pak dematerializoval a jediným teleportačním skokem zmizel směrem k TITANU.

^ A ^

Minuty se táhly nekonečně dlouho. Těsné u jezera se teď pohybovaly už dvě kolony robotů. Perrymu Rhodanovi a Crestovi na dálku připomínali kovové hračky, ale neznámý křižník Jich vysílal stále víc a víc. Právě se formovala třetí kolona.

„Věděli, jaká loď tu přistála,” řekl Perry Rhodan a zahleděl se na gigantický TITAN.

Kolik dní může trvat, než se tento zázrak arkonidské techniky promění ve vrak, odsouzený k pobytu na pohřebišti kosmických lodí?

Dole pochodovaly demontážní čety - bezduché stroje, imunní vůči jedu medvídků, bez citu, bez schopnosti slitování nad sedmi stovkami umírajících lidí.

„Co když to Cucky nedokáže, Perry?” řekl Crest. Perry Rhodan se napřímil, „To by bylo poprvé, co by mě Cucky nechal ve Štychu, Creste. Já si dělám starosti jen kvůli té obrovské armádě. No, aspoň se zdá, že všichni roboti jsou venku z lodi. Nebo snad ještě nějaké vidíte?”

„Je tam klid. Kdyby vyšlo ven deset takových kolon, asi bych musel souhlasit, že se vzdáme.”

„Ale Já ne!“ zvolal Rhodan. „Copak můžu jen přihlížet, 'k nějaké stroje vraždí mé nejlepší přátele?“

Deflektorový štít skryl Crestovo trnutí. „Vy si myslíte. Že je roboti budou zabíjet jako řezníci omráčená zvířata?“

„Já to dokonce vím, Creste. Nechci opakovat, v jakém stavu našel Wuriu ty kostry. Támhle ty stroje jsou naprogramovány na vraždění!

Čelo první kolony už urazilo třetinu trasy.

Rhodan Crestovi položil další otázky: „Proč ta cizí loď nepřistála těsně vedle TITANU? Proč tak dlouhý pochod robotů? Máme na to nějakou odpověď?“

„Myslím, že před sebou vidíme loď robotů. Přistávací program asi bude obsahovat nějakou bezpečnostní distanční pojistku, a proto přistáli tak daleko od TITANU. Nechápu, proč by tahle otázka měla představovat problém, Perry.“

Perry na Cresta vyjel; „Sedm set lidí má trpět za mou nedbalost! Budu mít na svědomí sedm set lidí. Já věděl, že Arkon zakázal lety na tuto planetu, a měl jsem se podle toho zachovat. Creste, málo jsem o tom přemýšlel. Teď už chápete, proč pro mě vzdálenost obou lodí znamená problém?“

Crest nemohl překročit svůj stín. Byl to Arkonidan, nikoliv člověk. I on byl mírně napaden dekadencí, ve které se utápěla jeho civilizace. Raději od tématu uhnul: „Pro mě je problémem Cucky. Bojím se, že to nezvládne...“

„Proč?“ otázal se Rhodan ostře. „Roboti zatím nestojí před naší lodí. Ještě s ní neletí na hřbitov, ještě ji nevybrakovali. Teprve pak, Creste, teprve až se promění ve vrak, vzdám svou poslední jiskřičku naděje. Teď mám starosti o posádku, všechno ostatní mě nechává chladným.“

„Rhodane,“ odpověděl Arkonidan a zhluboka se nadechl, „znám vás už třináct let, ale některé situace jsou pro mě těžší než nejhorší noční můry. Co když Cucky nezvládne jed medvídka a podlehne mu?“

/„Árkonidané zůstanou Arkonidany, Creste. Ano, lišíme se jako den a noc. Copak vás ještě nikdy v životě neposílila porážka? Copak jste si po prohře ještě nikdy neřekl - a teď to zvládneme navzdory všemu? A pokud jde o Guckyho, nemám o něj strach. Při prvním setkání s medvídky se neinfikoval, takže to vydrží i teď. Cucky není jako my. Není humanoid, a to je teď pro nás výhoda. Creste, podívejte... Táhle!" řekl Rhodan, chytil Arkonidana za rameno a docela nezdvořile jím zatřásl.

^ A ^

Gucky materializoval u vchodu do arzenálu lodi. Otevřel skafandr a vyklouzl z něj ven. Perry mu to nezakázal, takže z něj vyskočil.

Ale drahocenný arkonidský transportní oblek nenechal jen tak povalovat. Otevřel malý vchod z rampy, hodil oblek dovnitř, zavolal za ním: „Uvidíme se později!" a otočil se zpátky.

Rychle se zorientoval. Jeho cíl ležel čtyři sta metrů daleko západním směrem. Soustředil se a teleportoval ke vchodu, za kterým odpočívali bojovní roboti TITANU. Stačil jednoduchý úkon a výstup z lodi se otevřel.

Za ním stáli v řadách nejmodernější arkonidské bojové stroje. Na Guckyho sice nedělali žádný dojem, ale pro nezasvěceného to byl ohromující pohled.

Gucky měl za úkol aktivovat je.

Rhodan mu dal přesné instrukce, co má dělat, jaký program má zapojit, a zakázal roboty vysílat ven jednotlivě. „A dávej přitom pozor, aby se nikdo z posádky nedostal ven. Gucky, přestaneme být přáteli, jestli se jenom jednomu z nich podaří uniknout!"

Myšob pracoval jako posedlý. Musel provádět přímo artis

tické kousky, aby se dostal k malým programová At•klá'^es-
nicím na zádech robotů.

První stovka byla aktivována. ,

Jakmile se otočil k dalšímu robotovi, stovka naprogramovaných se pohnula.

Rázem zazněl dunivý krok kovových gladiátorů. V pětistupech dusali ze skladu po hlavní chodbě k centrálnímu antigravitačnímu výtahu.

Gucky zmobilizoval svůj cit pro čas. Za žádných okolností nesměl propást dobu, kdy tato jednotka projde východem, aby sestoupila po rampě a vrhla se proti nepříteli.

Gucky nevěděl, že z cizího křižníku vystoupilo tři sta bojových robotů, ale nevalilo by mu, ani kdyby jich vyšlo dvakrát tolik. Byl tam přece ještě on, a o sobě měl vysoké míně
ni.

Bez přestávky pracoval. Poletoval od robota k robotovi a programoval další. Nezdržel ho ani jásající dav Členů posádky, kteří vtrhli do haly. Pomocí telekinetických sil je vyhodil na chodbu. Jeden z těch mužů však byl mimořádně vytrvalý a podnikl tři pokusy o proniknutí do skladu.

Guckymu se něco nezdálo.

Intuice. První stovka robotů stála před hlavním vchodem a chystala se opustit TITAN.

Jásající nemocný stál těsně za myšobem a s chechotem přihlížel, jak Gucky horečně programuje. Myšob už neměl čas. Teleportoval na chodbu, zavřel sklad i s nemocným mužem uvnitř a teleportoval k výstupu číslo pět.

Jakmile tam materializoval, vzpomněl si na několik Bullových mimořádně šťavnatých nadávek, protože přímo před vstupem tančil a jásal dav.

Dunění kroků ocelových gladiátorů neustále sílilo. Stovka párů nohou z arkonidské oceli se blížila, ale Guckyho si po-

dávali z ruky do ruky. Cítil onen nešťastný pach medvídků, musel se dávat objímat...

Nevydržel to, soustředil se a zvedl asi padesát mužů a žen ke stropu, kde zůstali jako přilepení, neschopní pohybu. Pod nimi pak pochodovali roboti směrem k mocnému vstupu, který se před nimi otevřel.

Cucky je mlčky pozoroval. . Jakmile stý robot opustil loď, vstup se zase zavřel.

Myšob odešel asi o padesát metrů dál a své telekinetické zajatce opatrně snesl k zemi.

Pak dematerializoval zpátky přede dveře skladu.

Málem ho zasáhl syčivý paprsek ze zbraně nejbližšího robota.

Uskočil, proběhl mezi strnulými obry a vytřeštěně zíral, co se stalo.

Kdo tyhle roboty naprogramoval a aktivoval? Jak se sem dostali? Byla jich určitě další stovka! Proč po něm stříleli! To byla katastrofa!

Rhodan ho přece ujišťoval, že program je v úplném pořádku!

Pak si to uvědomit; Do skladu přece zavřel jednoho nemocného člena posádky!

Okamžitě teleportoval do značně vyprázdněného skladu.

Nemocný muž ho uslyšel a otočil se k němu. Usmál se a dál poslepu programoval roboty.

Guckymu vstaly na hřbetě všechny chlupy.

„Človče!“ zapištěl a pohnul smějícím se mužem jako nafukovacím balónkem nahoru ke stropu. Nato se pustil do přeprogramování zbylých robotů.

„Proč se nesměješ?“ ptal se ho ten nešťastník. „Zasměj se přece taky, mrňousku!“

„Hned to bude,“ sliboval Gucky a teleportoval zpátky ke vchodu.

Druhá stovka robotů se chystala opustit loď, a Rhodan přece přikázal, že se žádný nemocný nesmí dostat ven.

„Rhodane, chápete to? Táhle vystupuje z lodi už třetí stovka...”

Ve stejném okamžiku se mezi Rhodana a Cresta něco vměstnalo. Myšob se pokusil zasalutovat a pyšně hlásil: „Poručík Cucky se vrací z akce, pane! Tři sta plechových brachů vysláno do boje! Letím za dalším úkolem!”

„Cucky...”

Ale Cucky už byl pryč.

„Ten lumpík!” zlobil se Rhodan.

^ ^ ^

Mezi oběma kosmickými loděmi se rozpoutala bitva robotů. Náhoda tomu chtěla, že na sebe narazili ve stejném počtu.

Vzduch byl naplněn explozemi a stovkami blesků. K nebi stoupaly houbovitě mráčky, a každý z nich oznamoval zničení jednoho robota. Stříleli po sobě z nejnebezpečnějších zbraní, naprogramovaných k ničení. Neznali slitování.

Rhodan ani Crest nedokázali po několika minutách říct, kde stojí roboti z TITANU a kde jsou nepřátelé. Fronty se neustále posouvaly.

Ted' došlo uprostřed bojiště k průlomů. Kdo vyhrál? Vteřiny se zase měnily ve věčnost.

Dole zuřilo peklo, které patrně pohltilo i Guckyho.

Crest se na něj zeptal. Rhodan mlčel, protože neviděl nic, co by svědčilo o myšobově přítomnosti na bojišti.

„Táhle je!” zvolal po chvíli Crest. „Táhle, vidíte, jak odlétají roboti?”

V následujícím okamžiku se Rhodan zasmál. Cucky si zase „hrál”. Telekineze totiž byla jeho nejoblíbenější činností. Jakmile to měl povoleno, zvedal předměty do výšky, prováděl s

nimi akrobatické cviky a v případě, že šlo o nepřátelské roboty, nechal je padat z výšky a tříštit se na kusy.

„Pozor!“ zvolal Crest, a hned nato asi deset metrů od nich dopadl jeden z nepřátelských robotů a rozlomil se.

Rhodan s Crestem se k němu rozběhli a zjistili. Že to není skokanský robot.

Potom přišla Rhodanova otázka: „Kdo staví tyhle bojové stroje, Creste?“

Arkonidan tiše odpověděl: „To kdybych věděl, Perry, byl bych moudřejší. Takového robota jsem ještě neviděl, ani o žádném takovém neslyšel.“

„Přesto však vykazuje zřejmé arkonidské vlastnosti, Creste. Chtěl bych...“ Rhodan se v té chvíli zarazil, protože dole na bojišti něco uviděl. Okamžitě zavolal vysílačkou Tiffiora.

„Tiffe, zaútočte proti nepřátelské lodi. Ukažte, co umíte!“

^ A ^

Průzkumná loď vylétla z jeskyně jako střela.

Útok, horečně si v duchu opakoval Tiff. Útok!

Gazela přidala rychlost a řítila se propastí. Těsně u skalní stěny pak vzlétla vzhůru v okamžiku, kdy už si Wuriu Sengu myslel, že se musejí roztříštit o skálu. Opsali ladnou křivku nad hřebenem a zamířili dolů, proti obřímu kovovému válci u jezera.

„Pal!“ vykřikl Tiffior a Sengu stiskl obě tlačítka odpalu. Energetické paprsky zasyčely a zakously se do nepřátelské kosmické lodi.

„Nemá ochranný štít!“ zařval Tiff. To bylo neuvěřitelné. A kromě toho se loď nebránila! Nevyslala proti člunu ani jedinou salvu!

Pořád nic!

Agregáty na Gazele zavaly a vydaly množství energie.

Pořád ještě žádný protiúder?

Tiffiorův člun prolétl těsně nad cizí lodí.

Otočit! .

Ve stejné vteřině řekl Perry Rhodan, který spatřil odvážný Tiffův looping; „Copak se ten kluk zbláznil?“

Průzkumný člun opět namířil střemhlav proti křižníku.

„Pal, Sengu!“ křičel mladý důstojník a myslel přitom na stovky nakažených přátel.

Paprsek do křižníku prorazil desetimetrovou díru.

„Pal, Sengu!“

Z trychtýřových ústí Gazely svištěly paprsky. Reaktory na lodi řvaly.

„Rhodane-.,“ zasténat Crest.

Perry však nadšeně odpovídal: „Ten kluk ale umí létat, co?“

„Pozor, už na něj útočí, Perry!“

Doutníkovitá loď se bránila. Začaly z ní létat silné zbraňové paprsky. Stačilo, aby Gazelu jen olízly, a rázem by se proměnila v obláček uvolněné energie.

^ A. ^

„Utíkáme, Sengu,“ procedil Tiff mezi zuby a zlostně se zasmál. Pak prudce uhnul, postavil disk na bok a vřít se do úzké skalní průrvy. Široké jen nějakých třicet metrů. „Tiffe...,“ hlesl Sengu vyděšeně a otřel si pot z čela. „To byl děs.“

Potom se ve sluchátkách ozval Rhodan a ohlásil jim Guckyho. Měl u nich materializovat, ale ani o vteřinu později se myšob zjevil u nich a zapištěl: „Kdepak máte ty bouchací bonbónky?“

„Vzadu ve strojovně,** odpověděl Tiff. „Jak to vypadá s roboty?“

Cucky pyšně vycenil řezáky, udeřil se packou do hrudi a

řekl „Jak asi/přátelé? Byl jsem u toho přece já, a věřte, že jsem se nedočkal žádného překvapení. Nikdo z těch robotů nepřestál pád z výšky pěti tisíc metrů! Po všech zůstala jen hromádka šrotu. Na shledanou, spojenci!"

Cucky teleportoval do malého skladu bomb. Pak už se nevrátil. Wuriu Sengu se na něj zeptal. Tiff se zašklebil a odpověděl: „Vsaďme se, že už zase položil svoje vajíčko na cizí křížník, že se pak zvedl a zmizel? Já už ho několikrát viděl v akci. Ten ví přesně, co dělá..."

Znovu se hlásil Rhodan.

„Okamžitě ke mně, Tiffiore! Zaútočíme proti TITANU!"

^ A ^

Během následujících šedesáti vteřin opět zakročil osud.

Sotva Tiffior přistál u Rhodana, volal: „Šéfe, můj strukturální zaměřovač to už skoro nezvládá. Eviduje spoustu transic, a ještě ke všemu v přímém kurzu proti nám!"

Perry Rhodan se přičítil na palubu s Orestem v patách. Gucky je následoval teleportací. Zamrkal na Tiffa. Hlášení o množství transic ho nedokázalo zaskočit. Jeho zamrknání znamenalo -jen klid, tohle zvládneme levou zadní!

Ale pak ho mrkání přešlo. Perry totiž řekl: „Rychle, Tiffe, přistaňte s Gazelou v hangáru sedm!"

„Na TITANU?" zeptal se Julian Tiffior vyjeveně.

„A kde jinde? V tom válci? Ten je na odpis! Rychle, startujte!"

Bylo to, co by kamenem dohodil.

Vstup do hangáru číslo sedm byl stále ještě otevřen. Tato skutečnost dokazovala, jak se nákaza mezi posádkou rozšířila.

Gazela měkce dosedla. Tiff vypnul přístroje a tázavě se podíval na Rhodana. Ten tasil psychozářič.

„Tímhle si musíme probojovat cestu do velínu;" řekl proti své vůli. „My tuhle zbraň musíme použít. Páralyzátory na ně nezapůsobily. Dávejte přitom pozor, aby vaše skafandry zůstaly uzavřeny. Jakmile si někdo z vás otevře helmu, napálím to do něj z psychozářiče. Už nemáme moc času. Ty lodě se sem blíží."

^ A ^

Čtyři muži a Gucky se uzavřeli ve velínu TITANU. Nechtěli, aby jim pohled na chodbu připomínal, co je to stálo, aby se sem dostali. Nikdo nemluvil. Nebylo proč.

TITAN měl odstartovat.

Holé šilenství! Pět mužů ve velínu místo patnácti set členů posádky nutné pro start!

Strukturální zaměřovač hlásil další transice.

„Za pár hodin tu jsou první lodě," hlásil Tiff od zaměřovačů.

Rhodan přikývl. Soustředil se. Všechno musel řídit nouzovými ručními ovladači.

„Perry, všechny reaktory běž!" hlásil Gucky.

Dunění naskakujících strojů zaplňovalo prostory lodi. Kulovitý obr se jemně chvěl.

„Tiffe, sem!" zvolal Rhodan. „Do křesla pro kopilota!"

Mladičký poručík neměl ani čas se zaradovat, že může TITAN řídit společně s šéfem.

„Jen klid, Tiffe!" pousmál se Rhodan.

„Šéfe, šéfe!" volal Gucky. „Pod náma jsou pořád ještě domorodci!"

„Zbav nás jich, Gucky!"

Myšob přikývl. Pro něj to byla hračka. Zábava... Soustředil se a telekineticky odnesl všechny otrhance na opačný břeh jezera, kde je nechal měkce klesnout na písek pláže.

„Perry, hotovo!"

Pak už to šlo ráz na ráz.
Kontrola za kontrolou.
„TITANE, vzhůru!“ přikázal chladně Rhodan a zároveň kolem lodi vytvořil energetický ochranný štít.
„Válec letí pryč!“ vykřikl Sengu a všichni pohlédli na panoramatické obrazovky. Ale ještě v malé výšce se nepřátelská loď rozlomila a explodovala.
Zároveň zablikala hlavní kontrolka a TITAN se s temným duněním agregátů odlepil od země.

^ A ^

A pak už přece jen pluli ve vesmíru! Kulovitý obr se řítíl prostorem padesáti procenty rychlosti světla. Zdánlivý klid na palubě však neměl dlouhého trvání.

Crest zasténal a ukázal na flotilu doutníkovitých lodí, která se proti nim řítíla.

Rhodan se zasmál; „Bude to ještě lepší! Oni vědí, o jaké soustíčko tady jde!“

Velké doutníkovité lodě zaútočily. Šest zásahů energetického štítu TITANU, a žádná reakce. Obrovská koule se neochvějně řítíla kosmem dál.

Po dalších deseti minutách letu už monitory přestaly nové útoky hlásit, protože přicházely ze všech stran. Energetický ochranný štít si však s nimi dokázal poradit. Jenom dvakrát bylo hlášeno jeho zatížení na 80 procent.

„Ach, Bože,“ ulevil si Crest, „dalších šedesát lodí. Kde se tady pořád berou?“

„Z pekla,“ odvětil Rhodan. „Tiffe, vyšli zakódovanou zprávu na Zemi. Zeptej se, kde vězí Freyt s GANYMEDEM! A nezapomeň přitom volat o pomoc!“

Nikdo se neodvažoval mluvit o transici. Se čtyřmi zdravými muži na palubě Ji nebylo možné provést.

TITAN se znovu otřásl. „To musejí být lodě s roboty!" zvolal Crest.
Perry Rhodan přikývl.
„GANYMED je ve vesmíru!" křikl Tiff. . „Aspoň něco,"
hlesl Rhodan.

^ A. ^

Na palubě GANYMEDU zavyly poplašné sirény. Palubní rozhlas oznamoval, oč jde. Plukovník Freyt dal odvysílat Tiffovo volání o pomoc.

Perry Rhodan žádal pomoc! , Nikdo si nedokázal představit, v jaké situaci se jejich šéf nachází. Ve velínu už nastavili souřadnice letu TITANU a transitovali přímo doprostřed boje.

^ JL ^

„Robotské lodě!" zvolal Freyt a tvář mu strnula v masku. „A támhle je TITAN!" Podobal se malému slunci, tak se po jeho ochranném štítu neustále rozlévala energie zbraňových paprsků nepřítele. Na GANYMEDU zavyly agregáty a loď začala rozsévat zkázu.

Všude kolem se objevovala mračna našedlého plynu - zbytky explodujících lodí nepřítele.

Freyt je nemilosrdně ničil.

Fiktivní transmitter na jeho palubě dělal zázraky. Proti této zbrani nebylo obrany. Umisťoval doprostřed lodí nepřítele bomby a přiváděl je k výbuchu...

Jeho boj proti přesile cizích lodí trval osm hodin. Teprve pak byl prostor kolem pozemských lodí prázdný.

Bylo po bitvě.

Ale hned nato začínala další.

Na palubu TITANU vstoupili nejdříve **ze** všeho lékaři. Rhodan, Crest, Tiff, Sengu a Gucky čekali dlouhé hodiny na výsledky vyšetření.

Pak se lékařská komise ohlásila.

Lékaři nazvali novou nemoc hypereuforií. vy volanou jedem, který vylučovali medvídci.

„Tento jed pomalu ničí gangliony centrální nervové soustavy a nelze jej zastavit žádným z nám známých prostředků. Zatím nedokážeme stanovit, kdy nastane smrt nakažených. Naléhavě doporučujeme okamžitě se zbavit všech těch malých zvířat!"

Perry Rhodan jen přikývl. Místo něj promluvil Crest: „Postarejte se o jejich usmrcení, páni doktoři. Já jen navrhuji, abychom schovali tři páry medvídků pro účely pozorování na izolaci."

Pak ve velínu opět osaměli.

Perry Rhodan smutně sledoval panoramatickou obrazovku. Neznámý nepřítel je málem definitivně zničil.

Odkud přijde další úder? Z kterého směru? A kdy bude muset jeho sedm set lidí zemřít?

„Ne, tisíckrát ne! Smrt si bude muset ještě počkat!"

Stál před obrazovkami, ale byl trošku shrbený - neobvyklý pohled na postavu Perryho Rhodana. Díval se ven do vesmíru. Zoufalý Perry Rhodan, ale Rhodan, ve kterém zůstala ještě jiskřička naděje...